

Amikor már az emberek űrhajókon flangásztak a Naprendszerben, és egyre több mesterséges holdat állítottak Föld körüli pályára, volt egy fiatal pilótanő, aki saját hajóján fuvarozott másokat mindenfelé. Ebből élt, és szeretett az űrben repkedni. Ráadásul egy csomó mindenkit ismert, s egy idő múlva úgy kiismerte magát a bolygók között, hogy a fedélzeti GPS csak annyit tudott mondani neki, hogy "kezicsókolom", aztán elnémult.

Ebben az időben már intelligenciával, humorral és öntanuló modulokkal láttak el minden valamire való gépet. (Az IP cím nem volt már nagy szám, azt hűszas csomagokban árulták a sarki holdakon.) Az űrhajósnőnek megesett a szíve a szerencsétlen GPS-en, és beszélni kezdett hozzá. Amaz hálásan válaszolt, beszédbe elegyedtek, és végül jó barátok lettek.

Egy este már lekapcsolták a kajütjükben a led lámpát, amikor a GPS-en kék fény villant, s halkán pittyent egy üzenet.

- Ki az, és mit akar? - kérdezte a nő.

- Valakinek fuvar kéne - felelte a GPS.- De nagyon fura koordinátákat adott meg.

Az űrhajósnő felült.

- Mutasd.

Megnézte a számokat, és megrázta a fejét.

- Ez hülyeség. Oda nem tudok elmenni. Miért nekem írt?

- Márpedig van olyan hely - mondta a GPS. - Én tudom.

- Egy dolog, hogy van olyan hely, és egy másik, hogy hogyan jutunk el oda. Nem hagyhatom el a Naprendszert. Egyáltalán, honnan küldték ezt az üzenetet?

- Pont onnan - felelte a GPS. - Ahová a fuvart is kérték.

- Akkor kérjünk több infót.

A GPS gyorsan elküldte a kérést, és a válasz szinte azonnal megérkezett.

- Minden infót a helyszínen kapunk meg.

- Hát akkor hagyjuk a fenébe - mondta a nő.

- Igazából csak a hajón kellene kicsit tuningolni - akadékoskodott a GPS.

- Nincs kedvem elmenni innen - felelte a nő, és észre sem vette, amikor a GPS belerakta a fülébe a bogarat.

Aznap éjjel az űrhajósnő nagyon mélyen aludt. Álmában ismeretlen csillagok között járt, és szabadnak érezte magát. Aztán egy hatalmas zöld mezőn tette le a hajót egy félgömb alakú épület előtt, amely mintha kék üvegből lett volna.

Ébredés után különösen könnyűnek érezte magát. Már-már olyan volt, mintha súlytalanságban járna, de aztán rájött, hogy tényleg abban jár, mert a mesterséges gravitációs mezőt energiatakarékossági okokból kikapcsolta. Így inkább leült az íróasztalához, és becsatolta magát a székében, hogy ne repüljön odébb. Maga elé tette a GPS-t, aminek megvolt az a jó tulajdonsága, hogy javarészt csak akkor szólt, ha kérdezték. Most is csendben maradt, mert az űrhajósnő éppen dolgozott rajta. A GPS volt a fő munkaeszköze, amelyen elérte a központi hálózatot, a Spacenet-et, és természetesen tudott kapcsolódni a hajón lévő összes berendezéshez is. Komolyabb feladatokhoz ült csak át nagyobb teljesítményű számítógépeihez.

Megnyitotta az előző napi üzenetet, amely rövid volt, és nélkülözött minden személyes információt. A megadott koordináták a Naprendszeren túlra mutattak, olyan távolságba, amelyet nem lehetett a megszokott módon megtenni. A határidő nem volt túl szoros, bő két hónapja volt, hogy a megadott helyszínre érjen. Október 30. volt a végső határidő. Az üzenetet a "Betha" társaság küldte.

- Nem értem ezt a levelet. Miért pont nekem küldték? Nem tudom, mit akarnak, és miért pont engem választottak - mondta. - Semmit sem lehet tudni az egészeztől.

- Egy pár dolognak utánanézttem - szólalt meg a GPS. A megadott koordináták egy Eeva nevű bolygót jelölnek. Kb. 14 fényévyire van innen.

- És erre mondtad te, hogy csak a hajón kellene egy kicsit tuningolni? Hogyan jussak el ilyen távolságba?

- Nos -, folytatta a GPS társalgási stílusban. - Az éjszaka utánanézttem pár dolognak. Valóban nem kis feladat a hajót alkalmassá tenni a hiperugrásra, de nem is lehetetlen. Viszont az ugrást nem tudja akárki végrehajtani, még erre alkalmas űrhajóval sem. Két lehetőség van. Vagy megtanulod te magad, vagy valaki mást kérsz meg, hogy beszálljon az utazásba.

Az űrhajósnőt meglepte, hogy a GPS már ilyen konkrét alternatívákkal rendelkezik.

Eszébe jutottak korábbi tervei. Mennyi mindent akart, amikor fiatalabb volt! Valójában mindig is szerette volna elhagyni a Naprendszert, de sosem jutott el odáig, hogy tényleg belevágjon. Tudta, hogy technikailag ez lehetséges, mint ahogy azt is, hogy keveseknek adatik meg, hogy megvalósítsanak egy ekkora célt. Korábban még voltak törekvései, elkezdett pár dolgot, de valami mindig megállította. Végül feladta. Rég elmúlt már az az idő, amikor még hitt abban, hogy elhagyhatja a Naprendszert. Rég elmúlt már az az idő, amikor még hitt magában.

Aznap volt néhány fuvarja, s az egyik kereskedő, akit a Földre kellett vinnie, megkérdezte tőle, hogy mi bántja.

– Nem ilyen szoktál lenni. Most olyan hallgatag vagy.

Az úrhajósnő zavartan kapta fel a fejét. Valami kitérő választ akart adni, de aztán meggondolta magát.

– Kaptam egy fura üzenetet. Nagyon messziről. Egész nap ez jár a fejemben.

– A Betha társaságtól, ugye? – kérdezte a másik sokatmondó pillantással. Az úrhajósnőnek elkerekedtek a szemei.

– Honnan tudsz erről?

– Nem te vagy az első. Tudod, sokat közlekedem, mindenfelé megfordulok. És éppenséggel te vagy a harmadik, aki azt mondja, üzenetet kapott a Betha-tól.

– Mit tudsz az egészből? – kérdezte a nő.

– Nem sokat. A Betha-ról gyakorlatilag semmilyen infót nem lehet begyűjteni, csak annyit, hogy az Eeva-n vannak. Oda nem olyan könnyű eljutni. Akivel eddig beszéltem, nem is képes rá. Mint ahogy, gondolom – és itt bocsánatkérő pillantást vetett oldalra – te sem vagy képes erre.

Az úrhajósnő nem válaszolt.

Este leült az asztalához, és szétnézett a hálózaton. Még nem döntötte el, hogy mit tegyen. Az úrhajó felkészítése nem volt lehetetlen, csupán megfizethetetlen a számára. Arra, hogy hogyan is hajthatná végre a hiperugrást, még egyáltalán nem gondolt.

Ekkor bejövő hívása érkezett. Az egyik régi ismerőse, Robert volt az. A férfi hasonlóképpen élte az életét, a saját hajóján szállított mindenféle rakományt.

– Hallom, te is kaptál levelet a Betha-tól.

– Honnan tudsz te erről? – kérdezte a nő, aztán eszébe jutott a kereskedő, aki minden bizonnyal kiváló hírvivő volt. – Te is kaptál?

– Igen.

– És, mit akarsz tenni?

– Erről akarok veled beszélni. Hogy mit is tehetünk ezzel az ajánlattal.

Az úrhajósnő megrázta a fejét. Tisztában volt azzal, hogy nem sok mindent tehet. Javarást semmit.

– Gyere át, kitalálunk valamit. Ketten okosabbak leszünk – kérte a férfi.

– Ide nem ész kell, Robert, hanem pénz – felelte a nő.

– De a pénzhez is ész kell – felelte a másik, és ebben igaza volt. – Különben pedig, van egy ötletem.

– Miféle ötleted?

– Gyere át és elmondom.

– Nem gondolom, hogy érdemes ebbe belevágnom – mondta a nő. – És nem is vennéd túl sok hasznomat. Szerintem ezt kihagyom. Neked viszont sok sikert.

De a másik nem adta fel.

– Ide hallgass. Egész életedben kereskedőket, turistákat és műszaki cuccokat akarsz fuvarozni a Naprendszerben? Neked még sosem jutott eszedbe, hogy vannak izgalmasabb dolgok is a világon a taxizásnál?

A nő nem válaszolt.

– Gyere át. Most – mondta Robert, és megszakította a kapcsolatot.

Egy darabig csend volt. A nő a GPS-re nézett. Az bátorítólag villant egyet, és kiírta Robert koordinátáit.

– Hát jó, legyen. Bár nem tudom, mi értelme ennek az egésznek – felelte amaz, és felállt, hogy készíttessen magának egy koktélt az italautomatával.

Robert hajója a Hold egyik kikötőjében állomásozott. Amikor megérkeztek, és kinyitották a hajó ajtaját, a férfi egy melléképület mögül lépett elő.

– Jó, hogy jöttél. Figyelj, menjünk most innen – elfojtott hangon beszélt.

– Micsoda? De hát hova? Nyitva van a hajód ajtaja.

– Tudom – felelte a férfi. – Na haladjunk.

Nyugodt volt, de hangjában feszültség csengett.

– Haladjunk már, majd elmondok mindent!

Az úrhajósnő nem kérdezett mást. Azonnal indultak.

Amint a hajójuk távolodni kezdett, két férfi lépett ki Robert hajójából.

– Nem fog visszajönni – mondta a magasabbik.

– Nem baj – felelte a másik. – Meg fogjuk találni.

– Elmagyaráznád kérlek, hogy mi volt ez? – kérdezte Telma, amikor Robert lerakta az úrhajóját egy kisebb holdon.

A férfi a mobilján bepötyögte a rendelést, s úgy két másodperc múlva halk füttyenés jelezte, hogy megjött a vacsora. Apró drón szállította, amelyet az ablakon engedtek be. Robert kártyával fizetett, külön gomb szolgált a borraivaló adására, amit a férfi nem nyomott meg.

– Bocs haver, nehéz napokat élünk.

A drón távozott, de röptében végigkarcolta kissé a krómozott asztalt. Telma felszisszent.

– Megáll az eszem – nézett utána Robert. – Pimaszul programozott egy dög. Legközelebb nem innen rendelek.

Telma türelmesen várakozott, és ha már itt volt, nekilátott a szendvicisének.

– Szóval, te is kaptál üzenetet az Eeva-ról? – kérdezte végül Robert.

– Tudod, hogy kaptam.

– Na és? Hogyan akarod megcsinálni?

– Tudod, hogy fogalmam sincs.

– De nekem van – mondta Robert, és kibontotta a második hamburgerét.

– Értem, és hogy jövök én a képbe? Ahogy mondtam, nem sok hasznomat vennéd. Te is kaptál üzenetet, egyedül is megpróbálhatod.

A férfi nem válaszolt, hanem befejezte az evést, aztán kibontotta a csokis pitét.

– Nos, valójában én nem kaptam – felelte teli szájjal.

Telma nem lepődött meg. Ismerte már egy ideje Robertet. Még amikor a jogosítványát szerezte, együtt tanultak, és segített is neki, mert Robert nem tűnt túl ügyes pilótának, Telma viszont nagyon is. Már akkor észrevette, hogy Robert szereti levágni a kanyarokat, és igyekszik megkerülni a szabályokat. Talán erre szüksége is volt, hogy megkaphassa a jogosítványt. De mentségére szóljon, hogy miután megkapta, egész jól megtanult repülni. Főleg a gyors és észrevétlen távozásban jeleskedett.

– Oké, akkor térjünk át egy másik kérdésre – mondta végül a nő. – Ki volt az a két férfi ott a hajónál?

– Milyen két férfi? – kérdezte a másik bárgyú ábrázattal.

– Robert...

– Ja, a hajónál? Hogy az a két férfi? Csak az energiaszolgáltató munkatársai voltak. Egy nagyobb panelt akarok beszereztetni, és...

– Robert, ha akarod, hazaviszlek. Legalább beszerezlik azt a panelt, amit meg sem rendeltél. Minek hívtál ide? Semmi kedvem ehhez a játékhoz.

– Oké, rendben – Robertnek már minden étele elfogyott. – Ezt még megeszed? – kérdezte, s lopva Telma szendvicisére pillantott. Az tüntetőleg beleharapott.

– Szóval? – kérdezte most Telma teli szájjal.

– Jó, oké. Igazad van. Tudj meg mindent. Az a két férfi valójában nem humanoid volt. Csak álcázták magukat.

Telma azt asztalra dobta a maradék szendvicset, aztán felállt, és egyenesen a pilótaszékéhez indult.

– Kapcsold be magad. Hazaviszlek – ezt már a székében ülve mondta.

– Jól van, jól van, állítsd le magad! – mondta sietve Robert, miközben észrevetlenségig szánt, de mohó mozdulattal megszerezte a maradék szendvicset az asztalról. – Nyomozók voltak. Tessék, most boldog vagy?

Telma megfordult a székében.

– Nem kifejezetten. Mondd, mibe akarsz belerángatni? – kérdezte halkán.

– Életed kalandjába – vigyorgott a férfi. Rendelj most te, és mindent elmesélek.

Robert nem volt nagy darab, pedig folyton evett volna. Remdelkezett még pár rossz szokással, például dohányzott, és nem volt túl megbízható, de azért alapjában véve rendes fickónak tűnt. Telma nem tudta volna megmondani, miért kedveli. Kicsit olyan volt a férfi, mint akiben sokkal több rejlik, mint amit mutat. Ritkán találkoztak. Robert láthatólag kedvelte a nőt, de sosem próbált hozzá komolyabban közeledni.

– Szóval én nem kaptam semmiféle üzenetet. Illetve a címemre nem érkezett, viszont véletlenül elcsíptem párat. Tizenégy ilyen üzenet érkezett a Földre. Tizennégy személyt rendeltek az Eeva-ra.

– Hogy érted azt, hogy véletlenül elcsípted az üzeneteket?

– Jaj, tudod, hogy van az. Jó, ha az ember nyitott füllel jár. A Spacenet sosem volt biztonságos. Aki ezt nem használja ki, az bolond – Robert látva a nő arckifejezését, gyorsan hozzátette. – Neked nem kell ilyesmit tenned, elvégre ezért vagyok én – és vigyorgott.

– Tovább – rendelkezett a nő.

– Szóval, nem is ez az érdekes, hanem az, hogy kik kapták a hívásokat. Te nem gondolkoztál el rajta, hogy miért pont neked küldik? Hiszen, már ne is haragudj, de nem vagy egy menő fuvaros, nincs hatalmas céged, sem iskolád, meg semmid. Konkrétan el sem tudsz menni oda. De ne aggódj, a többiek pont ilyenek, mint te. Lúzerek.

– Szóval lúzernek tartasz? – kérdezte Telma inkább kíváncsian, mint megbántottan.

– Persze, mint ahogy magamat is. Mindenesetre te kaptad a levelet. Szóval a többiek mind hasonló kaliberű férfiak és nők. De mindenkinek van valami zizije. Az egyik pasas például jelenleg drónokat ellenőriz egy étteremben, és a 612-es holdon lakik.

– A 612-esen? Te jó ég! – Telma egyszer járt ott, azóta kerülte azt a helyet.

– Viszont! – folytatta a férfi. – Otthon hajtóműveket készít, csak úgy hobbiból, mert van egy lepukkant hajója. És mit ad isten, egy nap alatt olyan távolságokba jut el – persze csak a Naprendszeren belül – amit csak a Flotta hajói tudnának megtenni, vagy azok sem.

– És azt áruld el akkor, légy szíves, hogy ezt honnan a fenéből tudod.

– Használta a kártyáját.

– Honnan tudod, hogy használta a kártyáját? – emelte meg a hangját a nő.

A férfi úgy nézett rá, mintha valami eszeveszett örültséget kérdezett volna.

– Spacenet – Robert olyan arcot vágott, mintha már ezerszer elmondta volna ugyanazt.

– Ja, hogy az – bólintott a nő. – Bocsáss meg, kérlek. Folytasd. Nagyon izgalmas történet.

Robert elégedetten mosolygott, bár nem tudta eldönteni, volt-e valamiféle szarkazmus a nő hangjában.

– Mondom a többieknek. Egy nő ruhákat csomagol, miközben magasabb fokozatot ért el matematikából, mint a Központi Egyetem számítástechnikai osztályának igazgatója. Egy másik nő számítógépet javít egy cégnél. Kevesen vették észre, de MINDENT megjavít. Amióta a vállalatnál van, nem küldtek semmit külső szervizbe. Jellemző, hogy ez senkinek sem tűnik fel, de az a nő egy zseni. Nekem persze feltűnt.

– Spacenet – bólintott Telma.

– Spacenet! – Robert boldognak tűnt, hogy Telma végre megértette, mire jó a hálózat. – A többieket nem sorolom fel, de akad köztük pár fuvaros, mint te, a többi az tanár, szerelő, orvos, kocsmáros, munkanélküli, meg hasonló.

– Tudod, én csak filmeket nézek a neten – merengett el a nő –, meg rendelek ezt azt, üzeneteket váltok. Egyébként értem, amit mondasz. Már csak két dolgot nem értek.

– Éspedig? – Robert készségesen állt a kérdések elé.

– Az egyik te vagy. Abból, amit elmondtál, úgy gondolom, neked is kellett volna meghívót kapnod. Lúzer vagy, de közben a fél univerzumot a zsebedben hordod. Mindent tudsz mindenkiről. Ekkora tudással már akárhol lehetnél.

– Remek megfigyelés – felelte Robert, akinek láthatólag jólesett az elismerés. – De engem ez nem lepett meg. Sokkal jobban csodálkoztam volna, ha én is kapok ilyen üzenetet. Tudod, aki mindent megtalál, azt ne találja meg senki, különben hamar hívősre kerül. Senki sem tudja, hogy mit csinálok. Kivéve azt a két pasast. Meg a Flottát, aki mögötte áll. De ők meg azt nem tudják, hogy ki vagyok.

– A Flottával húztál ujjat?

– Tök mindegy, nem? A hajóhoz már nem mennék vissza, és ahogy mondtam, azt sem tudják, kit keresnek.

– És miért keresnek?

– Mindent a maga idejében.

– Ha a hajód megvan, te is megleszel.

– Ugyan már, kérlek. Csak nem képzeled, hogy az asztalon hagytam a névjegyem? De van még egy kérdésed. Hadd találjam ki, hogy mi az.

Telma bólintott.

– Találd.

– Te vagy az.

A nő ismét bólintott.

– Tudod – felelte –, én tényleg lúzer vagyok. Csak egy fuvaros. Nem tudok semmit. Nem vagyok különleges. Nincs bennem semmi.

– Jó, jó, hagyd már! – intette le Robert. – Te abban vagy különleges, hogy neked van a világon a legkisebb önbizalmad. Sőt, egyenesen vak vagy a saját képességeidre.

Telma nagyon furcsa arcott vágott.

– Mit gondolsz, hogy a fenében szerezted meg olyan könnyen a jogosítványt? – kérdezte Robert. – Mit gondolsz, ki az az eszement, aki kikapcsolt navigációs rendszerrel repül a bolgyóközi térben? Ki az, aki bármikor eljut bárhová, méghozzá a legrövidebb idő alatt, aki elmegy bármilyen akadályok között, aki...

– De hát ez a munkám! Fuvaros vagyok! – kelt ki magából a nő.

A férfi megrázta a fejét.

– Fuvaros. Egy lúzer fuvaros. A Flottánál királynő lennél. Te meg itt keringesz kereskedőkkel meg turistákkal a hajódon. Fuvaros lúzer vagy, de közben egy megveszekedett zseni.

Akkor Telma elvonult a kabinjába, Robert pedig megnézte, talál-e valamit valamelyik hűtőszekrényben.

Telma fel volt dűlva. Haragudott a férfira, akinek sajnos igaza volt. Tényleg nagyon elrontott valamit. Elherdálta a tehetségét. De hát, ezen már rég túlvolt. Eddig.

Nyilvánvanlóan nem direkt csinálta. Összejöttek a dolgok. Nem lehet mindenki szerencsés. És kedve sem volt a Flottához. Valami másra vágyott. Igaz, azért sem tett semmit.

Órákig ült a kabinjában, még sírt is. Aztán elaludt. Órák múlva ébredt fel, de nem volt kedve felkelni. Ismét álomba merült.

Amikor felébredt, rendbe szedte magát, és az irányítóterembe ment. Robert az ablakban dohányzott. Telma csinált magának egy italt, és felhúzott lábakkal egy gömbölyű fotelbe ült.

– Hallani szeretném, miért kerestél meg.

Robert úgy folytatta a társalgást, mintha észre sem vette volna, hogy a nő órákra eltűnt.

– Nézd, arra gondoltam, én elmegyek az Eeva-ra. Nem hívtak meg, de csak azért nem, mert nem találtak meg. Egyedül viszont nem akarok menni, mert nincs kedvem. És nem is tudnék. Én információkat szerzek, de nem vagyok jó pilóta.

– Értem – felelte Telma. Egy ideig csendben voltak.

– Tételezzük fel, hogy azt mondom, igen – folytatta végül a

nő. – De hiába vagyok jó pilóta, és hiába nyomozol le bármit és bárkit – hiperhajtómű nélkül sehova sem megyünk.

Robert elmosolyodott.

– Nos, azért nem csak információt tudok szerezni. Talán hallottál már a L-412-es fejlesztésről.

– Mindenki hallott róla, de nem biztos, hogy működni fog. Azt egy év múlva akarják kipróbálni a Flotta néhány hajójában.

Robert kifújta a füstöt az ablakon.

– És mi volna ha te hamarabb próbálnád ki?

– Nem értem – mondta a nő. – Micsodát próbálnék ki?

– Egy L-412-eset.

Telma felkacagott. Aztán idegesen a férfira nézett.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy elloptad a Flotta prototípusát?

– Csak egyet hoztam el – rántotta meg a vállát a férfi. – Ne aggódj, van még ott egy csomó.

Telma megmarkolta a fotel karfáját.

– Te jó ég. Mibe kerültem? Most hazaviszlek.

– Kérlek – csattant fel Robert. – Vigyél csak haza, és maradj lúzer egész életedben, és furikázzál a Föld körül. Hát nem érted, hogy ez nem véletlen? Nem véletlenül küldték azt az istenverte üzenetet! Én sem véletlenül kerestelek meg. Fogd már fel végre, hogy ez az a jel, amire egész életedben vártál! Vagy küldjem el email-ben, hogy megértsd?

Telma az asztalra csapta a csészéjét. Az nem bírta a feszültséget, és szilánkokra tört. Apró robot jelent meg, eltakarította a cserepeket, miközben messzire elkerülte az úrhajósnőt.

– Hát jó, tudod mit? – szólt végül Telma. – Rendben. Csináljuk! Mit kell tennem, kit öljek meg?

Robert fekcagott.

– Ugyan, kérlek. Senkit sem fogunk megölni. De most adj egy kabint. Álmos vagyok. Holnap korán indulunk.

– Hova indulunk?

– Ketten kevesek vagyunk. Kell még pár ember.

– Hát persze – felelte Telma. Aztán megmutatta Robertnek a vendégkabint, és készített egy újabb kávét.

– Hogy értik azt, hogy nem találtak semmit? – a Tábornok veszélyesen ingerültnek tűnt. A Flottánál nem díjazták a kudarcot.

– Sajnálom uram – felelte egyenesen a V69-es ügynök. – Minden adathordozó leformázta magát, amikor beléptünk.

– IP címek? Központi kód? Útvonal?

– Azok megvannak. Tizennégy másodpercenként újragenerálódnak egy véletlen algoritmus szerint. Használhatatlan információ.

– És a beégetett memória? Azt nem lehet formázni. Fekete doboz. Minden benne van.

A V69-es ügynök a társára nézett. Ő egy alacsonyabb szintű, de tehetséges X81-es besorolású ügynök volt.

- Csupán egy mondat volt benne - felelte az, és a társára nézett. Az bólintott.

- "Pörkölt, sós földimogyoró" - mondta az X81-es.

A Tábornok szeme villámokat szórt, ahogy felállt az asztala mögött.

- Ne lássam itt magukat, amíg nem kapják el.

Nagyon gyorsan távoztak.

Nem sokat aludt az éjjel. Nem azért, mert ideges volt. Maga sem tudta az okát, de örült, hogy igent mondott a férfinak. Teljesen igaza van. Valamit tenni kell. "De miért pont ezt?", kérdezte magától aztán. Így egy kicsit vívódott, de inkább volt lelkes és kíváncsi. Telmában volt egy hang, egy nem túl hangos és nem túl erős, de tiszta hang, amely azt kérdezte: "És mi van, ha sikerül? És mi van, ha tényleg eljutok az Eeva-ra ezzel az eszement tolvajjal?"

Az eszement tolvaj meglepően korán kelt, földi idő szerint reggel hétkor.

- Mennünk kell - mondta, amint belépett a hajó központi termébe, amit melleleg nappalinak is használtak, plusz itt voltak a számítógépek, de Robertet főként csak a hűtőszekrény érdekelte. Csalódnia kellett, majdnem üresen találta.

- Neked is jó reggelt - Telma epésen akart visszaszólni, ehhez képest meglepően kedvesnek tűnt. Emiatt kissé bosszús akart lenni, de az sem sikerült. - Fantasztikus híreid vannak. Már épp akartam kérdezni, hogy mikor indulunk. Alig vártam, hogy mehessek végre.

Robert gyanakvó tekintettel nézett rá.

- Hová is megyünk? - kérdezte félve Telma.

- Felveszünk valakit - felelte a férfi.

Egy darabig csendben voltak. A nő átöltözött, s addig Robert nagy bögre kávéét csinált magának, és egy kisebb csészével Telmának.

Odanyújtotta a csészét a nőnek, s aztán eldobta magát a heverőn. Ez nem volt túl nagy bútordarab, de Robertnek ez volt a második kedvence a hajón.

- Emlékszel, ugye - kezdte társalgási stílusban -, hogy van az a pasas, akinek olyan spéci a tudása a hajtóművekhez.

Telma összehúzta a szemöldökét. Emlékezett rá.

- Figyelj, most egy kicsit állj meg. Akarok mondani valami fontosat.

A férfi őszinte kíváncsisággal figyelt.

- Nem megyek a 612-esre - jelentette ki Telma.

- De hát, tehetek én arról, hogy ott lakik? - tárta szét a karját Robert ártatlanul. - Kell nekünk valaki, aki beüzemeli a hajtóművet. Tudod, ez nem olyan, mint amikor egy mágnessel felhajítod a tetőre, hogy "taxi". Ez, kérlek, hiperhajtómű. A te hajód konkrétan nem is alkalmas arra, hogy befogadja.

Telma semmit nem mondott. Azt utálta Robertben, hogy legtöbbször igaza volt. A férfi észrevette a beálló csendet, ezért gyorsan hozzátette:

- Még nem! De hamarosan az lesz. Ha megismered Gordon-t, neked sem lesz kétséged, hogy eljutunk az Eeva-ra.

Telma felsóhajtott.

- Tudom, hogy igazad van, Robert. Kell nekünk egy ember, aki ért a hajtóműhöz. Viszont ez nem befolyásolja azt a tényt, hogy

én NEM megyek a 612-esre. Teljesen kizárt, hogy odarepüljek.

Egy sötét sikátorban tették le a hajót.

– Miért itt szálltunk le? Miért nem a tetőn? Szerinted itt biztonságosabb? – kérdezte Telma.

– Dehogyan, megőrültél? – Robert úgy nézett a nőre, mint egy zavarodottra. – Itt nem igazán biztonságos. De ne aggódj, a tető sem az. Valójában a 612-esen sehol sem biztonságos. De nem leszünk itt sokáig. Minden rendben lesz.

– Szívesebben parkolnék a tetőn – makacskodott Telma.

– Hidd el, hogy itt kell megállnunk. Gyere, menjünk már.

A pilótanőnek egyáltalán nem volt szimpatikus a környék. A 612-es műhold kisebb volt a többinél, de teljes felszereltséggel rendelkezett, elvileg teljesen normális holdnak kellett volna lennie, de valamiért itt történt a legtöbb bűntény. Most mindenesetre csend volt a lakótelepen, ahová jöttek. Robert tudta, hol kell leszállni, három percen belül odaértek egy fémszínű lépcsőház elé. A férfi végighúzta a kártyáját az ajtó előtt, s az kitárult.

– Ez is Space-net? – kérdezte Telma.

– Nem kérlek, ez egy egyszerű chip-kártya.

– Mennyire egyszerű?

– Hát, egy kicsit bele kellett piszkálnom. Menjünk már.

A földszintre mentek az egyik bal oldali lakáshoz. A 14-es volt az. A férfi megnyomta a csengőt.

Egy borostás férfi jelent meg a fali képernyőn.

– Helló. Mit akartok?

– Mi is az Eeva-ra megyünk – mondta Robert. – Van egy ajánlatunk.

Telma épp arra gondolt, hogy ide se fognak bejutni, amikor kattant az ajtó, és megjelent a férfi. Fehér atléta volt rajta, láthatóan nem készült vendégekre. Bár, ahogy beljebb mentek, Telma arra gondolt, itt hiába is próbálna meg rendet rakni. A "lakás" olyan volt, mint egy szerelőhangár, amelyet mesterien telezsúfoltak úrhajóalkatrészekkel. A férfit, akit valóban Gordonnak hívtak, hellyel kínálta volna őket, de azt nem talált, ezért csak a cigarettáját nyújtotta nekik. Robert boldogan elfogadta.

– Halljuk – mondta Gordon.

Robert keresztbe tette a lábát, és nagyot szívott a cigarettából.

– Az van, hogy sokan kaptak meghívót az Eeva-ra, de egyedül senki sem fog eljutni. Mi viszont ketten vagyunk, és el fogunk jutni. De kell nekünk valaki, aki ért a hiperhajtóműhöz.

A férfi felnevetett.

– És miért hozzám jöttök? Miért értenék pont én a hajtóművekhez? Én drónokat ellenőrzök egy étteremben, ember!

Most Robert nevetett fel, de aztán Telma sem tudta elfojtani a kacajt. Körbenézett a "szobában". Ő nem értett nagyon hozzá, de arra gondolt, legalább tíz hajtóművet össze lehetne rakni ennyi

alkatrészből.

– Illetve – tette hozzá a férfi kissé zavartan de kellően derűsen –, akár érthetek is hozzá. De miért akarnék ebbe belemenni? Nem is ismerlek titeket.

– Figyelj – mondta Telma Gordonnak, és jelentőségteljesen Roberte nézett. Aztán visszafordult Gordonhoz, és így folytatta. – Nem számít, hogy nem ismeresz minket, de van, amit tudnod kell. A hajtómű a Flottától származik, nem túl törvényes úton. Vélhetően el akarják majd kapni, aki elhozta. Ugye, Robert?

– Honnan is tudhatnánk azt, nem igaz? – próbálta mosolyra húzni a száját a férfi. – Mostanában nem igazán tartják számon, mi van a raktáron, úgy tele vannak zsúfolva.

Most Telma nézett körül zavartan, s úgy tűnt, ha Gordon ezt mind meglovasította valahonnan, talán tényleg nem olyan nagy szám egy vacak hiperhajtómű prototípus. De aztán megrázta a fejét.

– Ugyan már, Robert! Tudod, hogy ez nem kis ügy.

– Tényleg elloptatok egy hiperhajtóművet a Flottától? – kérdezte hitetlenkedve Gordon.

– Én nem! – védekezett a nő. – Csak ő.

A férfi Roberthez lépett, és megrázta a kezét.

– Szép munka! Azt a mindent. Na, akkor menjünk is.

Felkapott két hatalmas fémbőröndöt. Úgy emelte meg őket, mintha pehelyből volnának. De nem a férfi volt erős, a bőröndökben megbúvó alkatrészek súlya több száz kilót nyomott, meg sem tudta volna mozdaní. Azonban a bőröndök aljára légpárnákat szereltek, így azokat szinte csak irányítani kellett.

– Mivel menjünk?

Gordonnak is volt hajója, igen szépen felturbózva, de nem túl jó állapotban. De nem mentek fel a tetőre, hogy megnézzék. Robert azt mondta, most a Telma hajójával kell menniük. Azt elfelejtette mondani, hogy Gordon soha többé nem látja a régi úrhajóját.

Így hárman indultak tovább.

– A következő állomás? – kérdezte kissé félve Telma. Már egy órája felszálltak, néhány kisebb műhold között állomásoztak az űrben. A férfiak műszaki dolgokról diskuráltak végig, s Telma most tért vissza egy kávéval a kezében.

– A Föld – válaszolt Robert. Telma megkönnyebbülten sóhajtott fel. Szerette a Földet. És ott nem is igazán tudott volna elképzelni rosszabb helyet a 612-esnél.

– És a Földön hová?

– Európa.

– Azon belül? – Telmának az az érzése támadt, harapófogóval kell kihúzni Robertből a pontos úti célt.

– Ne aggódj, csak beugrunk a Flottához egy percre.

Telma nem aggódott. Magában gratulált Robertnek, mert mégiscsak sikerült rosszabbat találnia a 612-nél. Mert nem

igazán adott esélyt annak, hogy beengednék őket a Flotta főhadiszállására. Ebből következett, hogy valahogyan be fognak lógni. De korábban, amikor a kabinjában gondolkodott, elhatározta, hogy miután megjárta a 612-es műholdat, már nem aggódik semmi miatt.

– Részleteket – rendelkezett végül.

Gordon ragadta meg a szót. Először megigazította vastag keretes szemüvegét. Legtöbbször ezt tette, mielőtt beszélni kezdett.

– Nos, Robert leírta nekem a hiperhajtóművet, amit elhozott. A legjobb, ami készült. Igazán jó választás volt. Sajnos azonban egy fontos egységet elfelejtett elhozni.

– Miféle fontos egységet?

– A vezérlőegységet. Mondjuk úgy, az agyat. A test remek, de nincs, ami irányítsa.

– Rendben, de azt nem ott tárolták – mentegetőzött Robert.

– Megoldás? – kérdezte a nő.

– Elhozzuk azt is! – felelte derűsen Robert, és kutatni kezdett a hűtőszekrényben.

A központi negyedben a lehető legközelebb parkoltak le a Flotta székházához. A székház hatalmas volt, pedig ami odakintről látszott, az csak a jéghegy csúcsa volt. Az épület kilencven százaléka a föld alatt rejtőzött. Itt folyt a tudományos munka, a gyártás, a harci kiképzés egy része, a védelmi rendszer felügyelete, és olyasmi is, amiről mindenki csak találgatni mert.

Robert elment. Azt mondta, szükségük lesz pár holmira. Amíg várták, Telma elképzelte, ahogy a férfi hamarosan megjön különleges mágneskártyákkal és kódokkal felszerelve, és ők majd szépen beszélgetnek a krómozott fémlapokkal kirakott épületbe. Csalódnia kellett. Robert csak néhány munkásruhát hozott magával. Kényszeredetten belebújtak. Az öltözék meglepően kényelmes volt, ami nem illet egy közönséges munkásruhához. Nem is az volt, de ezt csak Robert tudta. Mindenesetre egészen jól festettek a fekete kezeslábasokban.

Odakint taxiba szálltak, majd tíz perc után gyalog folytatták útjukat. Robert az áramszolgáltató egy szekrényéhez vezette őket, amit egy mozdulattal kinyitott, és betessékelte a többieket, majd ő is követte azokat. Gondosan bezárta maga mögött az ajtót.

Egy szerviz-folyosón találták magukat. Robert vezette őket. Hamarosan egy kisebb hangárhoz érkeztek, ahol járművek álltak, és emberek beszélgettek. Robert intett feléjük, majd az egyik autóhoz lépett és kinyitotta az ajtaját. A fejével intett társainak, hogy jöjjenek már.

Beszéltak, és Robert indított.

– Milyen személytelen itt minden – mondta Robert az autóban. – Ez persze nekünk csak a javunkra válik.

Hosszú utat tettek meg a föld alatt. Aztán Robert leparkolta

az autót. Egy órási teremben álltak, kábelek és oszlopok között. A férfi újabb ajtót nyitott ki, és mindhárman beléptek egy szűk helyiségbe. Fényes létra vezetett felfelé.

Robert megnyomott valamit a ruháján, mire az ezüstszínűvé vált, s bonyolult kódok jelentek meg a mellkasán.

– Egy pillanat – mondta, s Telma és Gordon ruháján is aktiválta az új viseletet.

Telma pontosan emlékezett, hol látott utoljára ilyen ruhát. Az a két férfi viselt ilyet, akik Robert hajójánál látott.

Egy sokkal elegánsabb szekrényből léptek ki pár emelettel feljebb. Fényes folyosóra érkeztek. Robert az órájára nézett, bár helyesebb lett volna órának látszó tárgynak nevezni azt, amit a férfi a csuklóján viselt. Telma meg sem próbálta kitalálni, milyen információkhoz lehet ott hozzáférni.

– Most maradjatok mellettem – szölt Robert, majd határozott lépésekkel megindult az egyik irányba. Szorosan a nyomában haladtak társai. Telma magában elmondott egy imát, hogy senkivel se találkozzanak. Mire a végére ért, egy mellékfolyosóról kilépő férfiba ütköztek.

– Maguk kicsodák? – kérdezte az meglepetten. Fehér köpenyt és szemüveget viselt, és kissé ijedtnek tűnt.

– Mit képzelsz, mondja? – támadt neki Robert arrogánsan. – Maga kicsoda?

– Én az L4-es osztály mérnöke vagyok. És mindenkit ismerek itt. Magukat viszont még sosem láttam.

– Na látja, ez a szerencséje. És ha nem cseszi el, később sem fog velünk találkozni. És most eljön velünk a 110-es lerakatba.

– De én oda nem mehetek be – hebegte riadtan a mérnök.

– Mi viszont igen, és magát is bevisszük. De igyekezzen, mert meg kell akadályoznunk valamit. Ha maga miatt ez nem sikerül, ez volt az utolsó napja a Flottánál.

– Rendben, magukkal megyek – egyezett bele amaz gyorsan.

– Akkor induljon ember, mire vár?

– Hogy utat nyissanak. A 110-es lerakat arra van – s elmutatott a válluk fölött.

Robert mosolygott, és félrelépett.

Három percen belül a lerakathoz értek. Senkivel sem találkoztak útközben, itt viszont két férfi őrizte az ajtót. Itt a mérnök félreállt, és így szólt a többiekhez.

– Én ezen az ajtón már nem mehetek be.

– Robert elnézően mosolygott, és megveregette a férfi vállát. – Jaj, dehogynem, édes fiam.

Aztán előrelépett a két őrhöz, és az óráját mutatta nekik:

– Ezt szkenneljétek be. A védelmi osztály kódja.

Amint azonban az örök odaléptek, az órából alig látható ezüst villámok cikáztak fel, s az örök összeestek.

– Nyugi, semmi bajuk – szólt hátra Robert megnyugtató hangon.

Telma cseppet sem nyugodott meg. Csak azért nem rohant el, mert nem volt hova.

Robert némi ügyködése után az örök által egykor őrzött kapu kinyílt. Ezzel együtt a mögöttük lévő kapu bezárult. Robert nem lépett be még a folyosó további részére, ezért mindenki várt. A férfi a falhoz lépett. Nem látták, mit csinál, de egyszer csak elsötétült a folyosó, csupán halvány kék lámpák adtak némi fényt.

– Rendkívül takarékosan bánnak itt a tartalék energiával – jegyezte meg Robert vidáman, s elindult a folyosón. Néhány lépés után megfordult, és intett a többieknek.

– Gyertek már! Mindannyian!

Követték. Ehhez óvatosan át kellett lépniük az ajtóban heverő örököt. Egy igen nagy raktárhelyiségbe érkeztek. A falakat szekrények borították.

– Mit akarnak tulajdonképpen megakadályozni? – kérdezte félve a mérnök odabent.

Robert felnevetett. Egy szekrényhez lépett, s az pár másodpercen belül feltárult előtte. Robert egy kis ezüst dobozt húzott elő.

– Hogy ez itt maradjon. Azt kell megakadályoznunk. Köszönjük a közreműködését. Sajnos az előléptetésért nem kezeskedhetek. De velünk többet nem találkozunk.

Aztán kisétált a helyiségből. A többiek követték.

– És most mi lesz? – kérdezte Gordon.

– Megyünk – felelte Robert, és kinyitott egy szekrényt a folyosón. Ő mászott be utoljára.

– És velem mi lesz? – kérdezte a mérnök.

– Ne aggódjon – tekintett órájára Robert. A mérnök riadtan lépett hátra, de Robert mosolyogva nézett rá. – Tizenkilenc perc múlva old fel az időzár. Akkor nagyon sokan jönnek majd. De már nincs mitől tartani, megmentettük a helyzetet – és becsukta az ajtót.

A mérnök leült a folyosón, és fogalma sem volt, mit gondoljon.

Egész gyorsan elérték a hajót, de azért több volt, mint tizenkilenc perc. Telma indítani akart, amikor cikázó fények lepték el az eget.

– Hohó! – kiáltott fel Robert. – Jó reggelt mindenkinek. Bár, ha még két percig alszotok, könnyebb dolgunk lett volna.

– Most mi lesz? – kérdezte Telma.

– Várunk.

– Hol van Gordon?

Valóban, a gépész sehol sem volt.

– Majd előkerül – nyugtatta meg Robert a nőt. – Itt van a hajón. Talán pisilnie kellett?

Telma nem tudott nevetni. Szerette volna már maga mögött hagyni a Földet.

Vártak. Robert úgy tippelte, egy óra múlva feloldják a razziát – de csak rosszabb lett a helyzet.

– Azt hiszem, most jött el az ideje, hogy kamatoztassuk a tehetséged – szólalt meg végül Robert.

– Mire gondolsz? – kérdezte a nő.

– Hát, ideje távoznunk.

– Nézd, Robert – Telma hangja nyugodtan csengett. – Nem rajtam múlik. Minden hajóban van nyomkövető. Anélkül nem engednének repülni. Nem tudunk felszívódni, amíg ezek el nem mennek.

– Ezek nem mennek el. Elkezdték módszeresen átkutatni a negyedét.

– Akkor is, minden hajóban van nyomkövető.

– A tiédben nincs! – mutatott fel Robert mosolyogva egy fémdobozt.

Telma megpördült a tengelye körül. Kinyitott egy szekrényt a falon. Egy ugyanolyan dobozt talált ott, de az fekete volt.

– Te kiszerezted a nyomkövetőt? De hát akkor nem működik semmi!

– Jaj, dehogyisnem. Minden megoldható.

Mellettük leszállt a Flotta egy hajója. Valakit ellenőriztek.

– Ideje indulni – jegyezte meg óvatosan Robert.

Telma a műszerfalhoz ült, de a fejét rázta.

– De Robert, nem lesz szükség nyomkövetőre. A nyakunkon vannak. A hajóm lassabb, mint az övék.

– Ne beszélj sületlenségeket – lépett be Gordon, kezében egy nagyobbacska panellal. A számítógéphez lépett, és egy üres slot-ba csatlakoztatta a panelt. Aztán pár mozdulattal elindított egy programot.

– Sokkal gyorsabb a hajód, mint az övék. Legalábbis rövidtávon. De az biztos, hogy sokkal fürgébb. Csak egy jó pilóta kell.

Telma látta a műszereket. Kezét az indítógombon nyugtatta. Érzékelte, hogy megváltozott több óra beosztása is. Ha a hajó úgy működik, ahogy az a kijelzőkön látszik, akkor háromszáz százalékos sebességnövekedést érhetnek el.

Ekkor reflektorfény irányult rájuk odakintről.

– Itt a Flotta – harsant egy éles hang. – Rutinellenőrzés. Nyitjuk az ajtókat.

Telma megbénult. Az ujjai tudták, mit kell tenni, de képtelen volt azokat megmozdítani.

Apró koppanások hallatszottak odakintről, ahogy a flotta rákapcsolta a hajójukra az első érzékelőket.

Ekkor Telma Robert kezét érezte az övéén.

– Ebben az egyben jó vagyok – mondta Robert, és hozzányomta Telma ujját az indítógombhoz. A hajó felzümmögött. Aztán a férfi másik kezével a maximális állásba húzott három kart, és megnyomott még egy gombot.

A Flotta gépe megbillent, ahogy szelíden meglökték a szárnyát, amikor a magasba törtek. Fűlsiketítő zajt hallottak, s néhány jármű húzott el közvetlen előttük.

– Na, innen átadom – szólt Robert, és becsatolta magát. Gordon is ott volt azonnal.

Akkor a hajó egy másodpercig egy helyben lebegett. Telma pedig, mint aki mély álomból ébredt, megragadta mindkét

botkormányt. Megnyomott két gombot, és a hajó akkorát rántott rajtuk, amelyet Telma eddig nem tapasztalt. De a férfiak nem reklamáltak. Reflektorok fényébe kerültek, gépek közeledtek, sziréna hangja hasított a levegőbe.

Telma maximális sebességgel indult. Fentről azonban egyre többen jöttek. A forgalommal szemben száguldott a hajójuk, de Telma mindent kikerült. Sosem érzett még ekkora erőt a hajójában, és magában sem. De ez nem segített rajtuk. A rádiókapcsolatnál nem tudtak gyorsabban szállni. Nem volt hova menni, mert mindenhol ott voltak a Flotta gépei. Szorulni kezdett körülöttük a hurok, az ámokfutás nem tarthatott már soká.

– Gordon! Tudunk ennél gyorsabban menni? – kérdezte Telma.

– Egy percig. De az lesz az utolsó egy perc, utána lehalnak a turbó rakéták.

Telma ránézett, és bólintott.

Gordon elindította a túlhajtást vezérlő programot, aztán bólintott.

– Hadd szóljon.

Telma teljes erőből előretolta a botkormányt, és kiemelkedett a forgalmi sávból. A Flotta közelebb húzódott, de nem bírták a sebességet, hamarosan apró pontokká váltak. Ha szerencséjük van, végleg lerázzák őket. De ha az irányt képesek voltak pontosan bemérni, akkor hamarosan a Flotta újabb gépeibe szaladnak. Ezt mindannyian tudták.

De akkor Telma zuhanórepülésbe vitte a hajót. Odakint füst támadt, a turbó végleg elhallgatott, s amikor már azt hitték, a földre csapódnak, Telma fékezett. A gyomruk a torkukba szaladt, s Telma alig érezhető billenéssel tette le a hajót. Egy erdőben voltak.

– Gratulálok – mondta Robert elismerően. – Na, látod, ezért választottalak téged.

– Szóval csak ezért – kérdezte Telma rosszállóan.

– Ezért is – tette hozzá Robert zavartan. – Hogy jutott eszedbe leszállni?

– Nem tudom – felelte a nő. – Arra gondoltam, fent mindenütt keresnek. De lent már nem. És most már fogalmuk sincs arról, hol vagyunk. Legalábbis nagyon remélem.

– Bízunk benne. És ekkora területet már ők sem tudnak átfésülni. Zseniális vagy.

– És fáradt. Meghalok egy italért. Most úgysem mehetünk tovább. És át akarok öltözni – még mindig az ezüst színű ruhában voltak.

– Rendben van – hagyta jóvá Robert. – Megvárjuk, amíg hazarepülnek a madaraink.

A többiek egyetértettek ezzel. Még sötétben akartak továbbállni, de egy pár óra kellett Gordonnak is, hogy helyrepopofozza a hajtóművet.

Robert és Telma a heverőn ültek.

- És innen hová megyünk? A hiperhajtóműért?
- Nem kell azzal annyira sietni. Az most biztonságban van. De még hárman is kevesen vagyunk ehhez az úthoz. Szükség van még valakire.
- Mégis, kire?
- Valakire, aki ért a fegyverekhez.
- Azt mondtad, nem ölünk meg senkit.
- Nem is ez a tervem. Mint ahogyan az sem, hogy minket nyírjanak ki. Amint látod, itt minden megeshet. De ne aggódj, én is jobban kedvelem a csendes meglepetéseket.
- Egy darabig nem szóltak. Végül Robert szólalt meg.
- Nem kéne enni valamit?

Edzés után Martha a helyi önkiszolgáló étterembe ment. Rizst evett és csirkemellet, egy üveg ásványvizet kért hozzá, és egy szerencsesütit. A szerencsesüti egyszerű ostya volt, amit ha kettétört, egy apró papírcetlire nyomtatott üzenetet talált. Amúgy nem evett édességet, a szerencsesütit csak szórakozásból vette.

Naponta legalább hat órát edzéssel töltött. Az edzés java részét a kung fu tette ki, mellette futott és úszott, falat mászott. A maradék idejében három különféle nyelvet tanult, olvasott, és fegyverprogramozást tanult.

Bekapott egy kanál rizst. Még mindig, oly sok év után is a rizs íze gyerekkorára emlékeztette.

Még csak három éves volt, amikor a szülei Kínába költöztek, mert ott kaptak munkát. Eleinte arról volt szó, hogy csak pár évig kell maradniuk, de később ott ragadtak. Persze, ez nem olyan ott ragadás volt, amikor az ember nagyon szeretne hazamenni már, de nem lehet. Ők élvezték az ottani életet. A szüleik valósággal beleszerettek abba a világba. A munka, amit végeztek, sikeres volt, így újra és újra meghosszabbították a szerződésüket. Végül is tizenkilenc évet töltöttek ott.

Martha is szerette Kínát. A szüleivel jó volt a kapcsolata, sokat voltak együtt, és barátai is lettek, nem is kevés. Kedvelte az iskolát, az ottani szokásokat, de ami a legjobban megragadta, az a kung fu volt. Öt évesen kezdte el tanulni az ősi harcművészetet. A szülei eleinte tartottak attól, hogy Martha alulmarad a többiekkel szemben, de a mester sosem hagyott magára senkit. Senki sem maradt el, de volt, aki lassabban ért el eredményeket.

Martha nem ezek közé tartozott. Valószínűleg tehetsége is volt a kung fuhoz, de ennél sokkal többet jelentett elhivatottsága. Minden edzésen részt vett, s gyakran önállóan is edzett. Aztán munkát kért a mestertől. Sokat segített, amiben csak tudott. Takarított, pakolt, később pedig szervezéssel és mindenféle ügyek intézésével is megbízták.

Tizenkét évesen a helyi kung fu iskola legjobb tanítványa lett belőle. Mivel egyéb tanulmányaiban is eredményesnek bizonyult, igen sok elismerésben volt része.

Martha úgy emlékezett vissza arra az időre, mint élete legszebb korszakára.

Húszéves volt, amikor a szüleit visszahívták Európába. Ő hallani sem akart arról, hogy visszaköltözzenek. Nem tudta, milyen ott az élet. A szülei meséltek erről, így tisztában volt azzal, ha hazaköltözik, minden más lesz.

Végül ott maradt még két évig, de akkor hírt kapott arról, hogy az édesanyja megbetegedett. Akkor hazaköltözött. A betegség súlyosabbnak bizonyult, mint gondolták. Három évet tudott még az édesanyjával tölteni.

Aztán beállt a Flottához, hogy tanuljon. Le akarta magát foglalni valamivel. Kiderült, hogy kitűnő érzéke van a lőfegyverekhez. Pár évbe tellett, amíg a technikai tantárgyakból felzárkózott, de a fegyverek használatában hamar élenjáróvá vált. Harcművészetek terén kénytelenek voltak felismerni a tudását, így hamarosan saját csoportokat kapott. Bár ez nem az az élet volt, amit Kínában élt, Martha úgy érezte, megtalálta a helyét.

De aztán bevásztották az akciócsoportba. A Flottánál nem lehetett nemet mondani.

Eleinte minden jól ment. Az éles bevetéseken megállta a helyét, nem ijedt meg semmilyen helyzetben, soha senkit nem hagyott hátra. Sosem kérdezte, mi a célja ezeknek az akcióknak. Legtöbbször egyszeri bevetésekről volt szó. Háborúk nem voltak, de bűnözés igen. Fegyverek, kábítószer, rablások, és persze a Spacenet-en elkövetett bűncselekmények is előbb-utóbb valós személyekhez vezettek.

Egy idő után azonban felmerültek bizonyos kérdések a lányban. Néhány akció során úgy tűnt neki, nem bűnözőket vesznek célba. Terveket, számítógépeket, hajókat foglaltak le, embereket tartóztattak le, épületeket zártak le. Martha semmit sem kérdezett a feletteseitől, mert tudta, hogy ezt nem teheti meg - de a Flottánál is voltak barátai, így sok mindent megtudott.

Hamarosan szembe kellett néznie a ténnyel, hogy a "jók" és a "rosszak" fogalma közel sem egyértelmű a Földön. Utánanézett dolgoknak, olvasni és kutatni kezdett a Spacenet-en, és hamarosan ráébredt, hogy a Flotta kettős játékot űz. A cél nem csupán a bűnözés felszámolása volt, hanem olyan magasabb célok elérése, amelyben a korrupció, a hatalom és a politika emberei irányították a szálakat.

A Flottát otthagyni nem volt egyszerű. Nem árulhatta el, hogy miért akar menni. Gondosan utánanézett mindennek. Akik előtte távozni akartak a Flottától, azok vagy még mindig ott szolgáltak, vagy rejtélyes körülmények között tűntek el. Egy olyan katonát, amilyen ő is volt, nem engedtek el.

Fizetetlen szabadságot kért. Azt mondta, szüksége van arra, hogy elvonuljon, mert tanulni akar, és fejleszteni magát. Azt mondták neki, erre a legalkalmasabb a Flotta. Azt válaszolta, hogy legalább két évig távol kell lennie ahhoz, hogy elérje, amit akar. Azt is mondta, hogy a két év alatt olyan fejlődést fog elérni, amit itt a Flottánál sosem szerezhetne meg.

Mivel különlegesen tehetséges volt, végül elengedték. Martha akkor Londonba költözött. A Flotta nem fukarkodott, szép summát rakott a számlájára. Ennek persze megvolt az ára. Visszavárták.

Martha tisztában volt azzal, hogy figyelik. Tudta, hogy a szabadsága csak látszat. Elengedték, mert értékes volt, és tudták, hogy a lány valóban többre képes, mint a Flottánál a legtöbb katona.

Tizennyolc hónapja tartott a saját magára szabott kiképzése, amikor megkapta az üzenetet az Eeva-ról. Különös volt, hogy egy

borítékot talált a kabátja belső zsebében. Ez nem a Flottára vallott. A könyvtárban olvasott utána az Eeva-nak, de ő is csak a Betha társaságról talált némi hiányos információt. Az üzenetet megsemmisítette.

Két dologra tudott gondolni.

Az egyik, hogy ez nem más, mint a Flotta tesztje. Próbára teszik. Ha most ezt az üzenetet átadná a Flottának, akkor azzal bizonyítaná, hogy megbízhatnak benne.

De ott volt a másik lehetőség, hogy ez nem a Flotta trükkje, hanem valós üzenet. Talán ez a kiút a csapdából, amelybe került. De akkor is, hogyan is juthatna el ő az Eeva-ra? Csak egyetlen módon hagyhatná el a Naprendszer: a Flottával. Visszamehetne, és kérhetné, hogy küldjék ki őt oda, de miért is tennék ezt meg? Ha a Flotta érdeke úgy kívánja, akkor majd kiküldik. Ha nem, akkor marad. És eddig itt látták nagyobb hasznát.

Martha-nak fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen.

Gyalog ment haza. Szerette az esti sétákat. Igaz, szakadt az eső, de Martha-nak ez mindig örömet okozott. Sárga esőkabátot húzott magára. Egy szerényebb bérházban lakott. A hálózati szolgáltató autója parkolt a ház előtt. "Valahol már megint elment a Space-net" – futott végig a gondolat a fejében, de nem sokat törődött vele.

A másodikon lakott, és sosem használta a liftet. Valóban probléma lehetett a házban a hálózati kapcsolattal, mert már a folyosón összefutott a szerelővel, és pár lakóval.

– Hozzám is jöjjön majd – mondta egy férfi.

– Megyek uram, de szerintem ez központi probléma – felelte a szerelő.

– Az lehet – válaszolta a férfi. – A kapunyitó sem működik. Márpedig jó lenne ezeket mihamarabb rendbe hozni. Egy óra múlva kezdődik a meccs.

– Nekem mondja? – kérdezte a szerelő. – Maga legalább itthon van már. Nekem még haza is kell érnem addig.

– Jó, jó. Akkor nem is zavarom. Csak javítson meg mindent.

Martha ezt már csak távolról hallotta, mert közben felért a másodikra. A folyosó a végén L alakban kanyarodott, ott volt Martha lakása. Mire odaért, már elővette a kulcskártyát a zsebéből, de ekkor észrevette, hogy az ajtaja résnyire nyitva áll. Fény szűrődött ki.

"Sok mindent okozhat egy hálózati hiba, de az ajtó nem nyílik ki magától" – gondolta hirtelen. A szíve hevesebben kezdett verni, de nem félt. Több emberrel is el tudott bánni, de akkor is különösnek találta, hogy pont hozzá törjön be valaki. Hangtalanul nyitotta ki az ajtót, mindenre felkészülve. Nem volt nála fegyver, de nem is hiányzott neki. Nagy levegőt vett, de akkor egy hang szólalt meg odabentről.

– Csak nyugalom! Kérem, bocsássa meg az udvariatlanságomat.

Martha belépett. Egy férfi ült a heverőn. Cseppet sem tűnt veszélyesnek. Evett.

– Hát, maga kicsoda?

– Robert vagyok. Ugye, nem haragszik, hogy... – és zavartan felemelte a zabszeletet, amit a kezében tartott. – A hűtőben nem találtam semmit. Nincs esetleg egy kis sonka, vagy sajt, vagy valami?

- Mit akar itt? - kérdezte Martha.

A férfi az asztalra rakta a zabszeletet. Csalódottnak tűnt.

- A segítségét szeretném kérni.

- A segítségemet? De hogyan jött be? Nem zavarja, hogy ez az én lakásom?

- Biztosíthatom, hogy nem véletlenül választottam a jövetelemnek ezt a nem túl udvarias módját. Jobbnak tartottam észrevétlenül érkezni.

Martha felkacagott.

- Hát, már ne is haragudjon, de nem gondolom, hogy észrevétlen maradt. Tudja... - itt zavartan elhallgatott.

- Ó, a poloskák és kamerák miatt ne aggódjon. Mind meghibásodott a házban. Senki sem tudja, hogy itt vagyok.

- Honnan veszi, hogy kamerák vannak a lakásomban?

- Hát, ezt talán ne itt beszéljük meg. Szívesen visszakapcsolnám a hálózatot. Gondoljon arra a szegény szerelőre. Nem venném a szívemre, hogy miattam kesse le a meccset.

Martha még mindig az ajtóban állt.

- Maga a...

- Dehogy is. Semmi közöm a Flottához.

Robert felállt. Martha hátrébb lépett. Most Robert nevetett fel.

- Ugyan kérem. Azt ne higgye, hogy meg akarom támadni. Nem ment el a józan eszem. Tisztában vagyok a képességeivel. Ahogyan már mondtam, a segítségéért jöttem. De, hogy valami jó hírrel is szolgáljak, én is tudok segíteni.

- Hogyan? - kérdezte a lány.

- Elviszem innen magát.

- Igen? És mégis, miből gondolja, hogy el akarok menni? És hova akar elvinni?

- Oda, ahol senki sem találja meg. Az Eeva-ra.

Robert leintett egy taxit a városban. A Hyde parkba mentek. Közben elállt az eső, és Martha levette az esőkabátját. Robert most tudta csak lopva szemügyre venni a lány rövidre nyírt, szőke haját. Szép arca volt, egyenes orra, ívelt szemöldöke. Egészen kedvesnek tűnt, s Robertnek átfutott az agyán, hogy nem is látszik a lányon, hogy a harcművészet mestere. Aztán arra gondolt, ez sosem látszik az igazi mestereken. Aztán pedig arra gondolt, hogy milyen éhes.

A taxiban nem beszélgettek. Amikor megérkeztek, a taxis bosszúsan csapott az órájára. Semmit sem mutatott.

- Nem tudom, mi van ezzel az átkozott órával.

- Én sem tudom, de céges kártyával kell fizetnem.

- Mindegy, hagyja csak - felelte bosszúsan a taxis. - Ez nem az én napom.

- Nagyon sajnálom! - felelte Robert derűsen, és fizetés nélkül

távoztak.

Sétálni kezdtek befelé a parkba.

– Itt már nyugodtan beszélhetünk – szolt Robert. Martha tétova mozdulattal a táskájához nyúlt.

– A mobilja miatt ne aggódjon – nyugtatta meg a férfi. – Nem működik.

A lány elővette a telefont. Nem volt rajta a megszokott hálózati ikon.

– Élvezze a szabadságot! – nevetett Robert, és körbemutatott a karjával. – Hát nem csodálatos, hogy senki sem tudja, merre jár? És nem is kell aggódnia. Ha pár napra felszívódna, az még senkinek sem volna gyanús. Megesik ez minden műszaki egységgel. A Flottának sem tökéletes a rendszere.

– Kicsoda maga? – kérdezte Martha.

– Robert vagyok. Ja, de ezt már mondtam – felelte a férfi szórakozottan. – Ne haragudjon, de állati éhes vagyok. Kapjunk be valamit, és közben mindent elmondok.

Martha csak egy ásványvizet kért. Robert egy pizzát, némi süteményt, és kólát is.

– Szóval, én és a barátaim az Eeva-ra megyünk. Ez persze nem olyan egyszerű, de mindenre van megoldás.

– És miből gondolja, hogy én is oda akarok menni?

– Hát, ezt tényleg csak gondolom. Mert akár maradhat is, és visszamehet a Flottához. De azt hiszem, valami okból kifolyólag nem akar visszamenni. A másik, hogy maga is kapott üzenetet a Betha társaságtól.

– De hiszen arról senki sem tudhat. Hacsak...

– Hacsak? – Robert érdeklődve és kissé maszatosan nézett fel a pizzájából.

– Maga küldte az üzenetet? Maga tette a kabátomba?

Robert oldalra fordította a fejét, és lassan bólintott.

– Nem is volna rossz feltételezés, de... – megrázta a fejét. – Nem. Nem én voltam.

– Akkor hogyan szerezhetett erről tudomást?

A férfi nagyot kortyolt a kólából, és felsóhajtott.

– Miért mindig az a legfontosabb, hogy honnan szerzem az információkat? Mindenki folyton ezt akarja tudni. Mondjuk azt, hogy szakmai titok. Én sem akarom tudni, hogy hogyan tudott a Flottánál két hónap alatt a kung fu mestere helyébe lépni. Rendben?

Martha nem válaszolt. Végül is, nem ez a legfontosabb most.

– Folytassa – mondta.

– Szóval, van egy egyszerű hajónk, és egy kivételes pilótánk. Szeretni fogja, Telma hasonló teremtés, mint maga. És van egy pizok jó gépészünk, Gordon. Ja, igen, és egy hiperhajtóművünk. Azt hamarosan beszereljük, és már itt sem vagyunk. De szükségünk van még valakire, akinek van némi jártassága a harcban, és ért a fegyverekhez. Ezért is gondoltunk magára.

Martha egy ideig nem felelt. Robert fizetett, és elindultak a parkban.

– Én nem mehetek el innen csak úgy – szólalt meg végül Martha.
Robert a vállára tette a kezét, s barátságosan annyit mondott:

– Tudom én azt. Nem "csak úgy" fogunk elmenni. De elmegyünk.
És senki sem érhet a nyomunkba.

Martha a szemébe nézett, aztán így szólt.

– Rendben van. Örültségnek tűnik, de épp ezért azt gondolom,
akár sikerülhet is.

– Ez a beszéd – nevetett Robert. – De most menjünk. Be akarom
mutatni a barátainknak.

Pár perc múlva a park egy csendesebb részéhez értek, ahol
Telma és Gordon várta őket. Együtt indultak tovább.

A fegyverkereskedés tökéletes biztonsági rendszert üzemeltetett. A tulajdonost Lorenzo-nak hívták, származását tekintve olasz volt. Lorenzo úr azért kereskedett fegyverekkel, mert ez a fajta üzlet jelentős hasznot hajtott számára. Bár voltak egyéni vásárlói is, de javarészt cégeket szolgált ki, különféle társaságokat, bizonyos fegyvertípusokat pedig még a Flotta is tőle vásárolt. A kínálat óriási volt, de Lorenzo gondosan megválogatta, hogy mit árul, és mit nem. Csak minőségi fegyverekkel foglalkozott.

Lorenzo törvénytisztelő ember volt, minden engedéllyel rendelkezett, minden adót befizetett és minden követelménynek megfelelt és eleget tett.

Mindezeket túl babonásan hitt a számokban, és fontosnak tartotta, hogy az üzlet az mindig fejlődjön. Természetesen nem esett kétségbe, ha ideiglenesen csökkent a bevétele. Minden kereskedő tudja, hogy vannak kevésbé forgalmasabb időszakok. Most azonban még hiányzott pár ezer dollár ahhoz, hogy sikeresnek könyvelhesse el az elmúlt negyedévet. Augusztus utolsó napja volt. "Ha a nyár nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, annál jobb lesz az ősz" - nyugtatta magát, de azért enyhén kellemetlen volt ez az érzés. Minden embere a helyén tartózkodott, a könyvelés naprakész volt, a polcokat szakszerűen feltöltötték a boltban és a raktárban is. Lorenzo a noteszában számolgatott. Tizennégyezer dollár kellett volna, hogy nyugodt szívvel zárja a negyedévet. Egy óra volt zárásig.

Amikor egy hajó szállt le a tetőn a vásárlóknak fenntartott területen, Lorenzo szíve reménnyel telt meg. A kamerákon látta, hogy két férfi és két nő száll be a liftbe. Mindannyian a Flotta egyenruháját viselték. A kereskedő összevonta a szemöldökét. A hajó egyszerű magánhajónak tűnt. Ez szokatlan. Elrendezte a jegyzeteket a pulton, és feltöltötte a savanyú cukros pohárkát, amelyet a vásárlóknak helyezett ki. Ez persze nem igazán volt túl szerencsés választás. Talán, ha gyerekek is jártak volna az üzletbe. Így csak az alkalmazottak és ő maga eszegette az édességet.

A lift ajtaja kinyílt, és beléptek a vásárlók.

– Jó napot. Remélem, még időben jöttünk – Robert a kezét nyújtotta.

– Smith.

– Örvendek – válaszolta Lorenzo. – Ne haragudjon, de a Flotta nem jelezte, hogy jönnek. Ha tudom, akkor már előre összekészítem, amit kérnek.

– Ugyan, ne is törődjön ezzel. Tudja, változnak a dolgok. Amint látja, magánhajóval érkezünk, és ez sem véletlen. De természetesen nem hagyjuk ki a formaságokat – átnyújtott egy kártyát, s a kereskedő beszkenyelte azt.

– Köszönöm, uraim. Ez rendben.

– Nincs mit. Most azonban látnunk kell a kínálatot, hogy tudjuk mit viszünk el.

Lorenzo zavartnak tűnt. A Flotta mindig előre leadta a megrendelést.

– Értem – felelte. – Nos, akkor szíveskedjenek elmondani, hogy mégis, mi az elképzelésük.

– Azonnal – válaszolta Robert. – Megengedi? – És belemarkolt a cukorkás pohárba.

– Hogyne – felelte a kereskedő.

– Ami a fegyvereket illeti, azt bízunk inkább a szakértőre. Martha lépett előre.

– Nos, szükségünk lesz lézerfegyverekre, elsősorban a Spa-Power sorozatból. Ezenkívül néhány speciális kábító pisztolyra, lehetőleg a Z-712 sorozatból, de mindenképpen a 650-es felett. Aztán kellene fognak még hajóra szerelhető külső lövőegységek, és teljes védelmi rendszer is.

Lorenzo szeme ide-oda szaladt.

– Nos, ezek egy része mindenképpen átvehető már most, de hajóra szerelhető egységek csak korlátozott számban vannak raktáron.

– Hadd lássam, mi van. Biztosan találunk megoldást.

Amíg a kereskedő és Martha a számítógépen nézték a kínálatot, és néha eltűntek az üzlet egyéb részeiben, Telmát, Gordont és Robertet kávéval és ásványvízzel kínálta az üzlet egy alkalmazottja. Közel egy órába telt, mire Martha összeállította a megrendelést. Eközben rendesen összemelegedtek a kereskedővel. Sokat nevettek, és elmerültek a fegyverekről szóló diskurzusban. Úgy tűnt, mindketten szakértői a témának.

– Mikor jönnek az áruért? – kérdezte Lorenzo mosolyogva.

– Máris elvisszük – rendelkezett Robert. – Megtenné, hogy felviteti a hajónkba? A társaim kinyitják önnek.

– Végül is, megoldható – felelte a kereskedő. Előtte azonban intézzük el a formáságokat.

– Természetesen – Robert készségesen nyújtotta a kártyáját Lorenzo felé. Amíg az a számítógéphez lépett, pár cukrot a zsebébe tömött.

Lorenzo zavartan állt a képernyő előtt.

– Valami gond van? – érdeklődött Robert.

– Elnézést. Valami nem működik. Nem értem. Be kell szólnom a szolgáltatóhoz.

– Rendben, de közben megkezdenék a pakolást? Időre megyünk.

– Természetesen – intett pár alkalmazottnak, akik a kezükben tablettal a raktárba mentek. Telma és Gordon a hajóhoz indultak.

Lorenzo telefonált.

– A kapcsolat rendben van. Nem, nem tölt be az alkalmazás. Így nem tudok számlázni... Mikor tudják megnézni? Értem. Hívjanak vissza, amint tudnak.

Bosszúsán rakta le a telefont.

– Ilyen még sosem fordult elő. Ne haragudjanak. Nem tudok

számlázni.

– Semmi gond. Aláírjuk a szerződést, maga átküldi a számlát, amint működik a rendszer, és a pénzügyi osztály máris utal.

– Tízezer dollár felett csak kártyás fizetést fogadhatok el – tördelte a kezét Lorenzo. – Ez pedig száztízezer dollár értékű készlet.

– Semmi gond. Kiállítunk egy elektronikus engedélyezést. Az én kapcsolatom működik. Azonnal hitelesíttetem, és máris teljesen legális az átutalás. Rendben?

– Nem tudom, még sosem csináltam ilyet.

– Nézze – komolyodott el Robert. – Segíteni próbálok. Vagy elvisszük az árut most, vagy többet nem fog magától vásárolni a Flotta.

– Hogyne... Azaz... Természetesen, megfelelő az elektronikus engedély – tört meg Lorenzo.

Robert pár percig a saját készülékén gépelt, majd kihúzott abból egy kártyát, és átnyújtotta a kereskedőnek.

– Ellenőrizze.

Lorenzo a számítógépbe helyezte azt, s pár másodperc múlva így szólt:

– Rendben van, hiteles az engedély. Nagyon köszönöm a segítségét.

Amikor Robert és Telma a hajóhoz értek, épp az utolsó darabokat pakolták a raktérbe.

– Nos, köszönjük a segítséget, viszlát uraim – búcsúzott Gordon az alkalmazottaktól.

– Elnézést – szólt Robert barátságosan. – Ételautomata van Önöknél?

– Talán jobb volna indulunk – Telma hangja kissé élesebben csengett, mint kellett volna.

– Hát, nálunk a raktárban van, de az az alkalmazottaknak van kihelyezve.

Robert csúnyán nézett a férfira.

– Úgy értem, nem biztos, hogy megfelel az igényeiknek – felelte az zavartan. – Csak szendvics és csokoládé van benne.

Robert arca felderült, és megveregette az ijedt alkalmazott vállát.

– Tudja fiam, a Flottánál megbecsülik a szendvicset és a csokoládét. Mutassa az utat!

Boldogan követte a férfit, de még hátraszólt Martha-nak.

– Velem jönnél, kérlek? Nem biztos, hogy elbírom egyedül.

Martha nem akart ellenkezni, már így is fura volt ez az egész jelenet.

Úgy tíz perc múlva szálltak be a tetőre vezető liftbe. Valóban szükség volt Martha-ra. Robert annyi szendvicset és csokoládét vásárolt, amennyivel az Eeva-ig is kitarthattak volna.

– Nos, így már sokkal kedélyesebb lesz az út a hiperhajtóműhöz – jegyezte meg Robert. Boldognak tűnt. A boldogsága azonban

hamar szertefoszlott, amikor a liftajtó kinyílott. A tetőn épp akkor szállt le egy hajó. Robert megismerte. Martha is megismerte.

– Ott van – szólt a V69-es ügynök.

– Most nem fog meglógni – felelte az X81-es, és a fegyveréhez nyúlt.

Robert gyerekként is rendelkezett azzal a képességgel, hogy bizonyos helyzetekben nem gondolkodott, hanem azonnal cselekedett, és úgy emlékezett vissza ezekre az alkalmakra, amelyek legtöbbször jól sülték el.

Gyerekkorában páran azt gondolták róla, semmi sem köti le, mert váratlan helyzetekben képes volt felállni és elmenni, vagy belefogni valami olyasmibe, ami nem illett a helyzethez. De a fiút igenis lekötötte több minden, persze csak ideig-óráig. Ahogy cseperedni kezdett, a tanulás lett a mindene. Volt, hogy nyelvet tanult, máskor rajzot vagy épp elektronikát, de legjobban a számítástechnika kötötte le. A legtöbb dologban csak annyira merült el, hogy az alapokat megértse és bizonyos jártasságra tegyen szert, aztán továbblépett, de a számítástechnika teljesen magával ragadta. Tizenegy évesen olyan kártyát készített magának, amivel ingyen utazhatott a Föld minden létező tömegközlekedési járművén. Hat héten keresztül írta a programot, közben legalább száz alkalommal ellenőrizte a kártyáját egy-egy terminálon. Amikor végre egyszer azt látta, hogy 9999,99 egység van az egyenlegén, a szája mosolyra húzódott. Ez volt a maximum, amit egy kártyára lehetett tölteni, de ennyit senki sem rakott rá, mert egy vagyonban került volna. A metrón sem bírta abbahagyni a mosolygást, s az emberek messzebb ültek tőle, amikor észrevették.

Húsz perc múlva a metrókocsiban a fiú a kihelyezett mini-terminálhoz érintette a kártyáját, és leolvadt az arcáról a mosoly. Nem volt semmi baj. Ellenkezőleg. Még mindig 9999,99 egység volt az egyenlege. Pont ezt akarta, és számított is arra, hogy működni fog, de most LÁTTA is, megtapasztalta, hogy itt ül a Földi Globális Úthálózat járművén, amely minden megtett ezredik méter után csökkenti az egyenleget, de az ő kártyája érintetlen maradt. Még a jármű irányítói és teljes személyzete is csak szolgálati kártyával tudtak belépni, amely könyvelte a megtett utat, és még annak a kis fekete törpe Schnauzer-nek is lógott a nyakában egy utazási medál, aki a gazdája ölében utazott. Ha ez igaz, és ez a kártya tényleg működik, akkor neki, Robertnek nagyon jó élete lesz itt hamarosan. Ez ugyanis azt jelenti, hogy a rendszer átverhető. Márpedig jó ideje minden a rendszer része volt.

Az utazási kártyán felbuzdulva Robert bankkártyát készített, de az nem működött. A bankrendszer sajnos egy többszintű kulcsot használt, amely nemcsak a kártyában volt, nem is a terminálban és nem a szoftverben, hanem egy föld alatti központi teremben. Minden kártyához tartozott egy egyedi elektronikus kulcs, amelynek bele kellett illenie a kártyán található kódolt zárba. Ezt még meg tudta volna oldani a fiú, csak hogy a bank folyamatosan változtatta a belső kódot, és ezzel együtt

rádiókapcsolaton keresztül módosította a kártyán lévő mindössze 32 kB-os tárolóban található egyszerű szöveget is. A módosítást kétpercenként eszközölte a rendszer.

Robert hiába hozott létre új bankkártyát, és létező kártyát is hiába klónozott, a másolat halott maradt, mert annak senki sem frissítette a tartalmát, így a kulcs nem illeszkedett a zárba. Robert nem tudta a másolatot összekötni a központtal.

Aztán utánaolvasott, és szétnézett a Spacenet-en, és azt találta, hogy ez a típusú kódolás feltörhetetlen. Ez lázba hozta a fiút. Felhívásnak tekintette, hogy megoldja az ügyet. Semmi mással nem foglalkozott, csak ezzel. Abban az időben alig járt be az iskolába, mégsem csapták ki. Abban az időben ugyanis elektronikus úton tárolták a diákok adatait, és ezt a fiú készségesen kihasználta. A rendszerbe nem kerültek be a hiányzások, csupán néhány olyan értékelés, ami biztosította, hogy a fiú rendben "elvégezze" az iskolát.

Három hónapig dolgozott a banki rendszer feltörésén, de nem járt sikerrel. Aztán abbahagyta. Nem azért, mert feladta. Rájött, hogy semmi szüksége rá. Vannak egyszerűbb utak is, amelyek élvezetesebbek, kevesebb munkával járnak, és könnyebb sikert hoznak. Egy ideig pontgyűjtő kártyákat módosított. Aztán online áruházak rendszereiben változtatott meg pár adatot, így a szállítmányok jó része egy olyan fizikai postafiókba landolt, amelyhez a fiú fért hozzá. De nem az ő nevéen volt, a fiókot egy idős úr bérelte korábban, aki jobblétre szenderült. Robert ismerte, és azt gondolta, neki már mit sem árt, ha egy ideig még használja a fiókját, ezért pár hónapig fizette helyette a bérleti díjat.

A banki rendszert tehát nem sikerült feltörnie, azonban viszonylag könnyedén fel tudta venni más emberek személyazonosságát.

Huszonkét éves korában Robertnek nem volt hatalmas felhalmozott pénzkészlete, de nem is igényelte. Amire szüksége volt, azt megszerezte, járt-kelt a világban, és rengeteg embert ismert. Bármit meg tudott hackelni online. A Spacenet-en keresztül képes volt bejutni számtalan olyan rendszerbe, ahol bármilyen terméket szolgáltatás, járművet, akár ingatlant is nevére írathatott - de legtöbbször nem tett ilyet. Gyakorlatilag bármit meg tudott szerezni, amire csak szüksége volt. De mindehhez a számítástechnikai tudása (amely ekkor már olyan szintű volt, hogy egy vagyont kereshetett volna vele egy komolyabb cégnél), kevés lett volna. Rendelkezett azonban két különleges képességgel, de inkább adottsággal, amelyek elrejtették és megvédték őt.

Az egyik az óvatossága volt. Nem nyúlt bele túl veszélyes dolgokba, mert nem volt rá szüksége. Kisebb rendszerekben turkált, aminek a védelmét is könnyen fel tudta törni, és azzal is tisztában volt, hogy nem indítanak utána nyomozást. Nem

mintha megtalálhatták volna. Sehol sem hagyott semmilyen nyomot. Legtöbbször a Spacenet-re egy tisztán telepített lappal lépett fel egy közeli bank vagy áruházlánc nyilvános vagy zárt kapcsolatán keresztül. Onnan átlépett egy speciális szerverre, amelyet a világ másik pontján ő maga üzemeltetett. Ez a szerver Javier Raymundo-Montenegro nevén futott, aki ugyan elhunyt már, de erről a portugál szolgáltató mit sem tudott, mivel Javier úr halála után tíz évre átutalta a teljes szerver bérleti díját. Robert erről a szerverről titkosított csatornán átjelentkezett Svédországba egy bizonyos Monika Trest által üzemeltetett szerverre. Monika nem halt meg, élt és virult, és egy oktatási program keretében ingyen használhatta a szervert, amelyet általános iskolai osztályok tanítása során használtak. Az egyik gyermeket Bodil Boesennek hívták, de ő nem élt. Nem is halt meg, valójában sosem létezett, és az sem látszott a felhasználói listán, hogy Bodilnak superadmin jogai vannak a szerveren. Bodilt Robert teremtette a virtuális térben. De Bodil legtöbbször csak egy trójai programban lévő kódot futtatott, ami két funkciót látott el. Először is törölte a bejövő kapcsolatok közül a portugált, így ha valaki visszafelé lenyomozta volna a vonalat, az Dél-Afrikában kötött volna ki a Nemzetvédelmi Hivatal egyik kihelyezett irodájához. A trójai másik funkciója az volt, hogy a párizsi Burel kozmetikai cég szerverére vitte a kapcsolatot. Afrodille Burel részére Robert (akkor épp Mel Heys néven) javasolta egykor, hogy az üzlet sikeréhez hozzátartozik a saját szerver, mert egy nagyobb kereskedésnek már dukál egy külön gép. Segített is neki beállítani mindent, s a szerver azóta is nagyszerűen működött, csakúgy, mint a rajta elhelyezett program, amely látszólag a memória ellenőrzését és frissítését volt hivatott elvégezni, sőt, nem csupán látszólag, hanem valóban elvégezte ezt a feladatot. Ugyanakkor Robert ezen a programon keresztül kommunikált az összes számítógépes rendszerrel.

Robert észrevétlen és lenyomozhatatlan volt. Ha bármelyik rendszerben "idegenkezű" beavatkozás történt volna, a program a Robertnek küldött figyelmeztetés után leformázta volna a teljes adattárolót – de erre sosem került sor.

A másik adottsága Robertnek az a bizonyos gyors döntés volt, amelyet már említettünk. Váratlan helyzetekben azonnal cselekedett. De nemcsak váratlan helyzetekben. Néha hirtelen ötlettől vezérelve betért egy autószalonba, hogy tizenöt perc múlva egy többmilliós autóval hajtson ki, természetesen fizetés nélkül. Máskor különösebb megfontolás nélkül repülőgépre szállt, és hónapokra távozott egy másik kontinensre.

Néhány perc elég volt neki ahhoz, hogy bárkit az orránál fogva vezessen. Bár szívesebben töltötte idejét kettesben a laptopjával, kommunikációs képessége igen fejlett volt, különösen, ha mások befolyásolásáról volt szó. A gondosan felépített terveiben voltak homályosabb foltok. Amikor ezekhez a

pontokhoz ért a megvalósítás során, improvizált, és ez szinte mindig bejött neki. Amikor mégsem, akkor egyszerűen elpárologott. Nem volt még olyan szorult helyzet, amiből ne tudta volna magát kivágni.

Amikor kinyílt a lift ajtaja, az első, amit Robert megpillantott, a fekete-ezüst hajó volt, amint az épp landol a tetőn az ő hajójuk mellett. Azonnal tudta, hogy a Flotta jött el érte, de a többi információt ösztönösen kizárta a tudatából. Nem gondolkodott például azon, hogyan juthattak a nyomára, vajon hányan lehetnek, milyen gyors a hajójuk. Azonnal meghozta a döntést. El fog jutni a saját hajójukig.

A hirtelen jött elhatározás akár jó is lehetett volna, hiszen a távolság nem volt nagy, s a Flotta hajója még a levegőben volt. Pár másodperc elég lett volna ahhoz, hogy elérje a hajót, amelynek az ajtaja nyitva állt, s az ajtóban Thelma és Gordon szemlélte megkövülten az eseményeket. Hogy azután hogyan másznak ki a csávából, arra Robert megint csak nem gondolt. Talán pont ezért is volt olyan jó abban, hogy megszorult helyzetből egy pillanat alatt kimásszon, mert mindig csak egy dologra összpontosított. Most például a futásra.

Volt azonban két tényező, amivel nem számolt. Az egyik a papírtálca volt, amelyet a kezében tartott. Ösztönösen el kellett volna dobnia azt menekülés előtt, de nem tette. Ez lett volna a kisebb baj. Ez csak lassította a futását, ami viszont hozzájárulhatott a második tényezőhöz.

Ez a bizonyos tényező Martha volt. Talán elméje egy rejtett memóriarekeszében helyett kapott a nő is, mint önállóan működő programrészlet. Valóban, Martha is meghozhatta volna a saját döntését, és elkezdhetett volna rohanni a férfival, de ő nem ezt tette.

Robert azonnal futni kezdett, de csak egy lépésre jutott, amikor hatalmas rúgást kapott a térdhajlatába. Ahogy elvágódott, látta, amint a szendvicsek szanaszét gurulnak a földön. A tálca alján lévő csokoládékészletben landolt, és ez felfogta az ütés erejét. Mielőtt átgondolhatta volna, mi történik, valaki keményen a hátára térdepelt, s egy fél másodperc múlva bilincs kattant hátul a csuklóján. Felemelte a fejét, amennyire tudta. Két fekete ruhás ügynököt látott kilépni a Flotta hajójából. Félelmetes is lehetett volna számára ez a jelent, hiszen pontosan tudta, hogy érte jönnek. A földön heverő tucatnyi szendvicset kerülgető ügynökök láttán azonban inkább nevetni támadt volna kedve, de ekkor hátulról megragadták, és felállították.

- Csak semmi hirtelen mozdulat - Martha pisztolyt fogott rá.

- Megőrültél? - kérdezte Robert, és úgy nézett rá, mint a gyerek, akinek szétszórták a kirakóját.

- Fordulj meg! Gyerünk, a falhoz! - Martha durván megragadta, és a falhoz lökte.

A V69-es és az X81-es fegyvert húzott, és tanácstalanul közeledtek. Martha látta, amint Gordon és Telma visszalépnek az ajtóból. Őket még nem vették észre az ügynökök.

- Elrakhatják a fegyvert. Amint látják, már nem lesz rá

szükség rá – szólt Martha.

– Én ismerem magát – felelte a V69-es. – Maga Martha Zborowski. Maga oktatta a kung-fut.

– Úgy van, én vagyok az. Ha kicsit hamarabb jönnek, még akad tennivaló. De most már nincs magukra szükségem.

Az ügynökök zavartan egymásra néztek. Nem rakták el a fegyvert.

Az X81-es szólalt meg.

– De hát maga nincs is szolgálatban. Úgy tudom, egy éve kilépett.

– Nem lépett ki – felelte a társa. – Két év önálló képzésre kapott engedélyt.

– Bravó! – bólintott elismerően Martha. – Pontosan így van. De hamarabb visszatértem.

– Értem. És a célszemély miért viseli a Flotta ruháját?

– Úgyes húzásnak gondolta, de nem jött be – felelte Martha.

– Jó. Majd odabent elmeséli. És még sok mást is. Most bevisszük.

– Mindjárt vihetik. De van itt még valami, aminek örülni fognak, ha akarnak egy jó pontot szerezeni odabent. Figyeljenek rá egy percre.

Martha a hajó felé indult, a két ügynök pedig kezében a fegyverrel Robert felé fordult.

– Forduljon meg! – mondta a V69-es. – Látni akarom az arcát.

Robert ekkor egy kisebb puffanást hallott, aztán valami tompán a földre zuhant. Megfordult. A két ügynök a földön hevert. Martha állt mögöttük. Vélhetően egyszerre intézte el őket.

– Nyomás a hajóba! – adta ki az utasítást, de Robert megfordult.

– Előbb a bilincset.

– Majd a hajóban – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Martha, és a hajó felé lökte Robertet. Az kelletlen elindult. Aztán futni kezdtek.

A hajóban Martha becsukta a kaput, majd megszabadított Robertet a bilincsektől. Az utastérből előlépett Gordon.

– Mi az isten volt ez? – kérdezte.

– Később – felelte Martha. – Induljunk. Az utastér felé indult.

A hajó felzúmmögött, ahogy Telma a pilótaülésből beindította a gépeket.

Ekkor azonban halk szisszenést hallottak, s kinyílt a hajó ajtaja.

– Egy pillanat! – hallották Robert hangját, s a férfi kirohant a hajóból.

– Hová mész? Neked teljesen elment a józan eszed? – Martha nem tért magához a meglepetéstől. Gordon azonban szórakozottan támaszkodott az ajtónak.

– Hihetetlen ez a pasas.

– De hát hova megy?

– Szerintem nem nehéz kitalálni.

Robert elfutott a fekvő ügynökök mellett – kicsit bicegett még a Martha rúgása miatt –, és felkapta a tálcát, amelyet a nő dobott el a liftnél. Javarészt sértetlen volt, így Robert nem futott, csak kapkodta a lábait, nehogy elejtsen valamit. Felkapta a félig kilapított csokoládés tálcát is. Mire visszaért, olyan boldognak tűnt, mintha valami évezredes ősi ereklyét talált volna.

– Ebben a hajóban csak én szoktam enni?

– Most szórakozol velem? Zárni az ajtókat! – felelte ingerülten Martha, s Robert a zárógombra csapott.

– Na húzzunk innen – Martha a belső terem felé vette az irányt. Robert követte, kezében az élelmiszeres tálcával. Gordon egy kisebb helyiségbe lépett, hogy ellenőrizzen pár dolgot a berendezésen.

– Mehetünk végre? – hallatszott Telma hangja odabentről.

– Kérdezd meg Robertet! Talán még visszaküldhetnénk egy kávéért, nem? – Martha nehezen tudta magát túltenni Robert könnyelműségén, a férfi azonban eltöprengett a kérdésen.

– Nem, azt majd veszünk út közben. A fő, hogy megvan a szendvics. Most már tényleg mehetünk.

– Nem mennek sehová.

Nem vették észre, amikor az ajtó kinyílt. A V69-es állt ott, kezében fegyverrel, amelyet rájuk szegezett. A szemhéja felrepedt, és nagyon feldúltnak látszott.

– Gyerünk, kifelé! – kiáltotta. – Különben..

Ekkor hatalmas ütést kapott a kezére. Leejtette a pisztolyt. Felnézett, mert nem tudta, honnan érkezett a váratlan támadás. Gordon ütése az állán érte. Többre nem is volt szükség, kizuhant az ajtón, s Gordon megnyomta a zárógombot.

– Ideje indulnunk – mondta a férfi, és bevonult a központi terembe.

Martha egy darabig még állt a folyosón. Nézte Gordont, aki cseppet sem tűnt harciasnak. Martha maga sem értette, hogyan tudott ekkorát ütni, és ilyen gyorsan leszerelni az ügynököt.

Robert bevonult a tálcájával, a hajó megremegett, és levegőbe emelkedett. Martha követte a többieket a központi terembe.

Az X86-os ügynök magához tért, amikor a hajó felszállt, de jó időbe telt, míg a társát is magához tudta téríteni. Mikor végre sikerült, az felült, és cigarettára gyújtott.

– Martha Zborowski – dűnnyögte. – Egy szót sem értek az egészből. A Tábornok nem lesz boldog. De lesz mit mesélnünk.

Az X86-os nem szólt semmit. Arra gondolt, nem lesz egyszerű ez az ügy. Ha tudta volna, hogy mennyire nem lesz az...

Dr. Leslie Herbert a háza előtt állt. Különös volt nézni, ahogy mindent beborít a víz. Derékmagasságig fedte az utcákat és a házakat. Madarak ültek némán lámpaoszlopokon. Embereket nem látott, hangot nem hallott. Sokáig csak állt, s tünődve nézte a vidéket. Körös-körül a házak és fák úgy álltak ki a vízből, mint leégett gyertyacsonkok egy különös szeánszot követően.

Akkor lemerült és úszni kezdett. A kristálytiszta víz hűvösen simult tar koponyájára. A házakig nem látott el a víz alatt, de a fákat, és a félig elmerült autókat meg tudta figyelni. A legtöbbet belülről is ellepte a víz, az egyik azonban ferdén megemelkedve lebegett, csak egy kereke érte a talajt. "Japán kocsi" – gondolta a férfi, miközben lassan tempózott a ház felé. Nem kellett a felszínre jönnie, hogy lélegzetet vegyen. Lassan haladt, s arra gondolt, vajon hol találja a családját. Talán a konyhában. Elképzelte, amint a kisfia a lábát lóbálja a konyhaasztalon, miközben a felesége kiveszi a friss kenyeret a kenyérsütő gépből. Mostanában maguknak sütötték a kenyeret. Az időt tekintve ez pazarlás volt, egyszerűbb lett volna készen rendelni az ilyesmit, mégis szerettek a konyhában együtt lisztet, langyos vizet, friss élesztőt tenni a gépbe, s aztán megvárni, amíg elkészül a kenyér. Ez néha két-három órába tellett, s talán pont ez volt benne a legjobb. Megvárni, amíg a konyhát lassan betölti a friss kenyér illata. John, a gyermekük közben játszott, sokszor az asztal alatt épített, vagy rajzolt, vagy egy darab tésztát kapott, amit kedvére formálhatott, hogy végül az elektromos sütőben süssék meg neki azt.

Hosszú ideje úszott, s látta, ahogy lomhán elmaradnak maga mögött a fák törzsei, a vízzel telt autók, egy kerékpár. Már azt gondolta, sosem éri el a házat, amikor megpillantotta a sárgára mázolt vaskaput. Arra gondolt, amikor odaér, fel kell majd állnia, hogy kulcsát a zárba illeszthesse, amely a víz fölött volt. Még néhány métert tett meg, s aztán megérintette a hideg vasat...

Halk ciripelés hatolt a csendbe, s dr. Herbert kinyitotta a szemét. Az álom úgy illant el, ahogy a gyufa füstje, amely csak pár pillanatig látható, de csípős szaga sokáig megmarad az ember orrában. Még emlékezett a vízre, és a sárga kapura, de hogy hogyan is került oda, nem tudta volna felidézni. A személyi hívója az asztalon villogott, s időről időre ciripelésbe kezdett. Felsőhajtott, mielőtt megmozdult volna, hogy a készülékért nyúljon. A zöld gombot nyomta meg. Az eligazítóba hívták. Tenyerével alaposan megdörzsölte arcát s kopasz fejét, fehér köpenyének zsebébe csúsztatta a személyi hívót, s elindult.

A kórház szinte kihalt, bár ezen a részen ez normálisnak volt mondható. Ide nem járhattak a "betegek". Dr. Herbertet mindig is zavarta a beteg szó. Ez itt a szülészet volt, s egy terhes nőt

nem igazán találó betegnek nevezni.

A munkája nem volt túl izgalmas. Nem emlékezett már arra, mikor vezetett le egy szülést utoljára saját kezűleg. Pedig szerette ezt csinálni. Szívesen gondoskodott azokról az emberi lényekről, amelyek épp, hogy a világra jöttek. Jól értett a szülőkhöz is. Különbséget tudott tenni azok között, akiknek már volt gyermekük, és azok között, akikhez most érkezett meg először a legnagyobb csoda, egy új emberi lény, ami a legdrágább kincs lesz az apa és az anya életében. Legalábbis ő mindig így tekintett a fiára.

Az eligazítóban csak a technikai személyzet és egy kolléga tartózkodott.

– Te jó ég, jól vagy? Nagyon szarul nézel ki – nevetett a fiatal doktornő.

– Kösz, Rita – dr. Herbert egy mosollyal viszonzta a kedvességet, levette szemüvegét, és megdörzsölte az ornyergét. – Minden rendben. Menj csak.

A szokásos rutin szerint kellett átvennie az ügyeletet. Beszkennelték a mágneskártyáikat.

– Jó pihenést, Les – búcsúzott a doktornő.

– Kösz, Rita. Neked is.

Amikor a doktornő elhagyta a szobát, dr. Herbert a technikai személyzethez fordult.

– Mi újság, Ivan?

– Unalom a köbön, doktor úr. Ahogy mindig.

– Három szülés – állapította meg a doktor a képernyőt böngészve. – Felmegyek az ötödikre.

– Gondoltam, hogy megteszi.

– Meg én – mosolygott az orvos. – A gépek csak gépek.

– A gépek nem hibáznak – felelte Ivan.

– Tudom. Nem is azért megyek. De maga mondta: unalom a köbön. Elalszom, ha nem csinálok valamit.

A doktor összegombolta köpenyét, és kilépett az ajtón. A lift felé vette az irányt.

"A gépek nem hibáznak" – gondolta. Valóban így volt. Egyetlen apró hiba is súlyos következményekkel járt volna. Gép sosem hibázik, hiszen mindig azt teszi, amit a programja előír számára. Ha az eredmény nem az elvárható célt szolgálja, akkor az nem hiba, csupán elégtelenül megírt szoftver. De bizonyos területeken ezt már rég kiküszöbölték. Volt erre egy elég egyszerű szabvány, amelyet ezeken a területeken – mint például az egészségügy, közlekedés, építőipar, ipari gyártás – szem előtt tartottak. Ez a szabvány a következőt mondta ki: Egy gép minden körülmények között – beleértve a szélsőséges eseteket is – zavartalanul kell működjön. Nincsenek balesetek. A gép vagy helyesen működik, vagy leáll.

Voltak azonban olyan műszerek, amelyekre ezt a szabványt nem alkalmazhatták. Ezeknél ugyanis a gép leállása végzetes következményekkel járt volna. Egy vasat daraboló gyártósor nem okozhatott kárt vagy balesetet – azonnal leállt a legkisebb (nem

korrigálható) hiba esetén. Egy lélegeztetőgép azonban nem állhatott le.

Az ilyen rendszerekben a működés ellenőrzésére minden esetben egy külön egység felügyelt. Ezek önjavító rendszerek voltak. Minden chip-hez, lemezhez, áramkörhöz tartozott egy tartalék alkatrész, amely azonnal átvette a helyét a meghibásodott elemnek. Az újabb alkatrészek szintén volt egy tartalék egysége. A komolyabb rendszerekben akár négy vagy öt egymásra kötött biztonsági alkatrészt is elhelyeztek, de természetesen a legapróbb hibát is jelezte a gép, s ilyenkor a karbantartó robot lecserélte a használhatatlan egységet. Gyakorlatilag száz százalékos hibatűréssel működtek a gépek.

Dr. Leslie Herbert volt azon az éjszakán az ügyeletes orvos. Neki ugyan nem kellett jelen lennie a szüléseknél, mert mindig rendelkezésre álltak segítők, akik nem voltak orvosok, de szemmel tudták tartani az eseményeket, s a megszületett gyermekről gondoskodtak. Ritka, nagyon ritka volt az az eset, amikor orvosra volt szükség. Az ultrahanggal és egyéb, mágneses hullámokkal végzett vizsgálatok már pontosan mutattak mindent, amire a szülés során számítani lehetett, s az egész folyamat rendkívül érzékeny, intelligens gépek vezérelték – természetesen emberi felügyelet alatt. Komplikációkról, nem várt problémákról gyakorlatilag nem lehetett beszélni. Mivel a modern készülékek megbízhatóbban és pontosabban dolgoztak az embereknél, az eljárás megnyugtatóan jól működött. Akadtak ugyan páran, akik ragaszkodtak a "hagyományos" szüléshez, és ilyenkor ezt el is végezték, de Dr. Herbert évekkel ezelőtt találkozott utoljára ilyen esettel.

A lift elindult felfelé, s egy emelettel feljebb megállt, beszállt még egy utas. Kissé nehezen indult tovább. Többször meg kellett nyomni az ajtót záró gombot, s mikor végre a lift engedelmeskedett az akarátuknak, érdekes hangot hallatott. Mintha valami nagyon halkán kaparászta volna a falát kívülről. Dr. Herbert arra gondolt, valamelyik áramkör érintkezési hibás lehet. Elhatározta, hogy értesíti a technikusokat, hogy nézzenek rá.

Amikor az ötödiken kiszállt a liftből, rossz előérzete támadt. Ennek nem találta magyarázatát. Minden normálisnak tűnt, a folyosó közepén kialakított teremben mindenki a helyén volt. A számítógéphez lépett, s váltott pár szót az ügyeletessel. Három asszony várt szülésre. Mindhárom egy-egy külön szobában volt elhelyezve zárt ajtók mögött, de kamerákon át lehetett látni, hogy minden rendben van velük. Egyetlen gombnyomással tudtak egymással beszélni, s időnként személyesen is bementek hozzájuk, hogy váltsanak néhány szót. Lehetőség volt arra is, hogy egy hozzátartozó jelen legyen a szülésen, de ezúttal erre nem tartottak igényt. A három asszony békésen feküdt ágyában. Úgy tűnt, hogy ketten alszanak, a harmadik olvasott.

Az orvos rossz előérzete azonban nem múlt elt. Leolvasta a szobaszámokat, hogy mindhárom asszonyra személyesen is ránézzen,

ám pont ekkor az egyik képernyő elsötétült.

– Jöjjön csak ide! Valami gond van a rendszerrel – fordult az adminisztrátorhoz. Egy szemüveges, fiatal, de már kopaszodó férfi lépett oda, és pár gyors mozdulattal ellenőrizte a rendszert.

– Nem értem, mi a gond. Itt minden működik. Talán a kamerával van valami. Rögtön jövök, doktor úr, megnézem.

– Magával megyek – felelte dr. Herbert.

Fél percen belül elérték a 14. szobát, ahol a meghibásodást észlelték. Azonban nem tudtak bemenni. Az ajtó zárva volt. Az adminisztrátor láthatóan zavarba jött.

– Ezt nem értem. Hívom a technikusokat. Nem tudom, kinyitni.

Dr. Herbert végighúzta a mágneskártyáját a scanner-en. Semmi sem történt. Ekkor vette észre az ajtó alatti résen kiszűrődő halványkék fényt.

– Ez micsoda? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – felelte az adminisztrátor, aki épp ekkor érte el a technikusokat. – Kérem, küldjön valakit az ötödikre. A C folyosóra. Az egyik ajtó lezárt, nem tudjuk kinyitni. Sürgősen ki kell nyitni, a szobában fekszik egy betegünk.

Dr. Herbert ez alkalommal nem javította ki a technikust a "beteg" szó miatt. A rossz előérzete erősödött, s határozott mozdulattal bekopogott az ajtón.

– Asszonyom, kis hiba van az áramkörökkel, de már jönnek a technikusok. Szeretném tudni, hogy minden rendben van-e önnel?

Nem érkezett válasz.

– Asszonyom, jól van?

Odabentről ekkor halk, zümmögő hangot hallottak.

– Mi a csoda lehet ez? Volt ilyen máskor? – kérdezte az orvos?

– Soha – felelte az adminisztrátor. Addigra még egy férfi és egy nő is odaért hozzájuk.

A zümmögés hangosabbá vált odabent, s a kék fény erősödött, már nem csupán az ajtó alatt szűrődött ki. Az egész ajtó körvonala kékes fényben kezdett izzani.

– Mi az ördög folyik itt?

Dr. Herbert kezdte elveszíteni a türelmét. Dörömbölni kezdett az ajtón.

– Halló, asszonyom, kérem feleljen! Jól van? Kérem, válaszoljon. Dr. Herbert vagyok. Jól van?

Nem érkezett válasz.

Lana Marson nyugodtan feküdt az ágyán. Szemét lehunyta, de nem aludt. Úgy számolta, néhány órán belül megindul a szülés. Nem volt mitől tartania, állapotát szemmel kísérhette a képernyőn, még a fiát is láthatta. Az ajtó zárva volt, de így jobban érezte magát. Bármikor magához kérethette a kórházi segítőket, akik időnként maguktól is benéztek hozzá. Váltakoztak pár szót, kedvesek voltak.

Sajnálta, hogy a férje, Kodie, nem tudott eljönni ma. Most nem hagyhatta ott a munkáját, de már mindent előkészített az előző napok során. Lana látta a fényképeket a kiságyról, a gondosan összekészített fürdőeszközökről, és a konyhai dolgokról. Kodie kitett magáért. "Jó apa lesz" - gondolta a nő.

Lana nem remélte, hanem tudta, hogy minden rendben lesz. Számíthatott rá, hogy másnap már hazaengedik őket. Mivel a rendszeres vizsgálatok azt igazolták, hogy minden rendben van, pár óránál hosszabb időt nem kell a kórházban tölteniük a szülés után.

Halk koppanást hallott. Először arra gondolt, az újság esett le a földre, amelyet korábban olvasott. Óvatosan megfordult, de az újság mellette volt az ágyon. Egy újabb koppanás hangja érkezett, de most már felülről hallotta. Nem tulajdonított neki nagy jelentőséget.

Aztán több apró koppanás hangját hallotta felülről, a feje fölött lévő szellőző berendezés irányából. Lassan a koppanások halk zúgássá erősödtek. Lana úgy döntött, csak a szellőzővel lehet valami, és értesíteni akarta a személyzetet. Jó, ha ránéznek.

Megnyomta a kék színű gombot. Tudta, hogy szándékosan nem piros gombot használnak, hiszen az valamiféle veszélyt jelez, és ez negatívan érintené a bent fekvőket. A kék gomb azonban nem működött. Amikor megnyomta a gombot, annak világítania kellett volna, de most semmi sem történt. Jellemzően fél percen belül meg szokott érkezni a személyzet a hívást követően. Remélte, hogy most is így lesz. Nem akart felkelni, az orvos azt mondta, a hátralévő időt fekvéssel kell eltölteni a baba miatt. Így biztonságos. Rendben van. Biztosan mindjárt odaérnek.

Ekkor kialudtak a fények, csak a kék színű tartalékvilágítás maradt égve. Ezzel együtt a szellőzőből érkező zúgás morajlássá erősödött. Úgy érezte, alatta remegni kezd az ágy. Már nem volt nyugodt. Aggódni kezdett, s ez nem volt jó. A babának nyugalomra van szüksége.

"Nyugodj meg, Lana Marson. Minden rendben lesz. Valószínűleg karbantartás, vagy valami műszaki hiba. Ezt odakint is látják, hiszen minden be van kamerázva." A kamerára pillantott a feje fölött, de amit látott, nem nyugtatta meg. Az apró fehér led nem világított. A kamera nem működött.

Fel akart kelni. "Inkább kimegyek. Nem akarok itt maradni." Felült, s óvatosan lekapcsolta magáról az apró érzékelőket,

amelyek az állapotát monitorozták. Valami koppant a vállán, s a földre esett. Apró csavar volt az. Felnézett, s látta, amint a csavarok a szellőzőnyílás rácsán forognak odafent. Egyesével hulltak alá, s mint apró bogarak, élettelenül koppantak a padlón.

Lana megdermedt a félelemtől, bár nem tudta, pontosan mitől fél. A szellőző alumínium ajtaja tompa kattanással lenyílt a feje fölött. Ekkor csend lett. Visszatartotta a lélegzetét.

Azután elkezdődött. Először néhány apróbb fényes bogárszerű lényt látott berepülni a szobába. Bejöttek, s a falra telepedtek. Az egyik az ágyra szállt, nem messze a nőtől. Lana elsápadt, amikor közelebbről is látta a lényt. Apró, ezüstszerű bogár volt. Nem volt csúnya, fényes volt, lábai hajszálvékonyak, csápjai rövidek, páncélja ezüst. Szemei apró lámpásként kék fényben égtek, s alatta az ágy is kék fényben derengett. Ha nem ilyen körülmények között találkozik vele, csodálatosnak tartotta volna. De most már félt.

Újabb bogarak jöttek, a szoba falára szálltak, az ágyra, a képernyőre, a lámpákra, az ajtóra. Őt nem érintették. Százával, ezrével özönlöttek a szobába, a halk zsongás erősödő zúgássá nőtt. Lana sikoltani akart, de megbénította a félelem.

Aztán a bogárszerű lények mind a levegőbe emelkedtek, s a terem közepén, egy lépésnyire a nőtől zajos táncba kezdtek, hömpölygő áradatuk mintákba, spirálokba és körökbe rendeződött. Tömörülni kezdtek, s lassan emberszerű alakot öltöttek. De a lábak hosszabbak voltak, mint egy emberi lény lábai, s nem kettő volt belőlük, hanem négy. A gerinc meghajlott, a karok karmokká görbültek, két kisebb szárny nőtt a lény hátán, majd egy nagyobb páncélszerű szárny került rá. Végül egyetlen hatalmas, himbálózó kar jelent meg a lény tarkójából kinőve, melynek végén kék fényben izzó búraszerű képződmény csüngött.

Akkor elhalt a zaj. A lény megszületett, összeállt, s most hat izzó szemmel őt nézte. Ezüstben fénylő, sáskaszerű teste vészesen himbálózott, nyakán, s szárnyai tövében csövekben áramló kék színű folyadék keringett, s ahogy álltában aprókat mozdult, elektromos szikrák pattantak testéből.

Aztán a lény skorpió módjára előrelelendítette a tarkójából kinőtt karját, s Lana fejére illesztette annak végét, mint egy búrát.

Nem érzett fájdalmat. Fényeket látott, képek peregtek a fejében, mindenféle képek. A kórház épületét látta felülről, aztán a folyosókat, képernyőket. Utcákat, a metró beltérét, az ablakban visszatükröződött saját arca. Egy iroda épületét, embereket, boltokat, autókat. Aztán az iskolát, gyerekeket, hintát, parkot és patakot. Az apja arcát látta, s érezte anyja kezének melegét. Fények villantak, a hangok mintha visszafelé szóltak volna, egyre gyorsabban, egyre halkabban, s aztán teljesen üressé vált a teste, tudata, lelke, csak tapogató csápokat érzett, amelyek valamit kerestek, kutattak. Végül a csend felerősödött, s mindent elöntött a fehérség.

Amikor rátaláltak, már nem élt. Az ágyon feküdt, az oldalára dőlve. A technikusok, adminisztrátorok, mindenki csak állt. Az ajtó magától nyílt ki, a kamera újra működött, a fények kigyulladtak és minden műszer ismét elindult. A rendszer újra életre kelt, csak Lana Marson nem mozdult többé.

Egyetlen ember volt csak, akit nem bénított meg a döbbenet. Dr. Herbert azonnal hordágyat hívatott, s az asszonyt a műtőbe szállíttatta.

A baba élt.

- Nézze, doktor úr. Mondjon el nekem mindent őszintén.

Doktor Herbert komolyan ült a székében. Igyekezett nem mutatni, mennyire összetörte az eset.

- Válaszolok, amire tudok, Marson úr. Úgy tudom, már mindenről tájékoztatták, és nem biztos, hogy minden kérdésére tudom a választ.

- Igen, elmondtak sok mindent. Tudom, hogy műszaki hiba történt, és a feleségem meghalt. És tudom, hogy Ön mentette meg a gyermekem.

Dr. Herbert nem számított hálára.

- Csak tettem, amit tudtam - felelte. - Hála az égnek, hogy a baba életben maradt. Bárcsak a feleségén is segíthettem volna.

Kodie Marson arcáról nem lehetett leolvasni érzelmet. A doktor nem csodálkozott ezen. A férfi nagyon jól tartotta magát. Nem is volt más választása. Ami történt, megtörtént. Így, hogy a gyerek életben maradt, nem engedhette el magát.

- Szeretném tudni, hogy mi történt. Miféle műszaki hiba okozhatja egy terhes asszony halálát egy kórházban? - kérdezte végül.

Az orvos tartott ettől a kérdéstől. Remélte, hogy nem neki kell válaszolni rá.

- Nézze, őszinte választ kért. Nem is tudok másképpen felelni. Kérem, vegye figyelembe, hogy ami történt, engem is megdöbbsentett. Műszaki hiba következtében az ajtó lezárt. Legalább öt percig nem tudtunk bejutni a feleségéhez, s amikor végre kinyílt az ajtó, a felesége már nem élt. NEM TUDJUK, hogy mi történt. A gépek leálltak, és aztán újraindultak. De nem tartom valószínűnek, hogy a felesége halálát ez okozta.

Marson arca elsötétült.

- Ha nem ez, akkor mi? Talán beteg volt? Szívroham?

- Kizárt - rázta a fejét az orvos.

Marson mélyet lélegzett. Egy ideig nem szólalt meg. Az orvos halk szavai törték meg a csendet.

- Marson úr. Van egy nagyon fontos kérdésem. Élt a feljelentési jogával?

Marson nem válaszolt egyből.

- Még nem. Nem ez a legfontosabb ebben a percben. De azt gondolom, idővel muszáj lesz megtudnom, mi történt. Maga el tudná fogadni, hogy a felesége csak úgy meghal a kórházban, és fogalma sincs, mi okozta a halálát?

- Nem erről van szó - mondta az orvos. - Illetve tudom, ez nagyon fontos kérdés, de van itt valami, amiről tudnia kell - idegesen körbepillantott. - Kérem, valamit el kell mondanom önnek. De nem itt. Menjünk ki.

A kórházat övező park nagy volt, és sok apró ösvény hálózta be. Fák, padok, még szökőkút is állt egy helyen. Itt ült le a két férfi.

– Miről van szó?

Dr. Herbert körülnézett, mintha attól tartana, valaki kihallgatja őket. Senki sem volt ott.

– Nézze, miután a gyermeke megszületett, alaposan megvizsgáltam, természetesen. Magam sem tudom, miért, de nem a központi számítógépre kapcsolt műszerekkel végeztem el a vizsgálatokat. Talán nem bíztam abban a pillanatban a rendszerben. Van nekem egy saját, hordozható készülékem. Minden van rajta, EKG, EEG, ultrahang, stb.

– Beteg a fiam? – Marson hangja idegesen csengett, s az orvos ismét körbetekintett.

– Halkan! – intette csendre a férfit. – Nem beteg. Egyáltalán nem beteg. Ellenkezőleg. Nagyon is egészséges.

– Akkor mi van? Mit akar ezzel mondani? – Marson még mindig zaklatottnak tűnt, de már halkra fogta szavait.

– Nos, úgy gondolom, a gyermeke izomzata és csontozata az átlagosnál... Hogy is mondjam csak. Fejlettebb? Úgy tűnik, valami történt a magzattal. Ránézésre teljesen szokványos, teljesen normális a csontozat és izomzat formája, alakja, mérete. Gyönyörű gyermek.

Marson arca megenyhült.

– Folytassa.

– Nos, ami nem szokványos, az a csontváz és az izmok belső szerkezete. Egy újszülött nem ilyen. Higggye el nekem, rengeteg gyereket láttam már, és ilyet nem.

Doktor Herbert ekkor egészen közel hajolt a férfihoz. Hangját suttogóra fogta, de nagyon érthetően formálta a szavakat.

– Ezt nem volna szabad tudnia. A felesége halála után a Flotta emberei is itt voltak. Kérdezősködtek, s megvizsgálták a szobát. Megvizsgálták a felesége holttestét is, és a boncolásnál is jelen akarnak lenni. Megkérdezték azt is, mi van a gyermekkel. És én hazudtam nekik. Azt mondtam, teljesen egészséges, és nem tapasztaltam semmiféle rendellenességet. A vizsgálatnak nincs nyoma a központi rendszerben. Őszintén szólva meghamisítottam a központi adatokat egy másik gyermek vizsgálati eredményeivel.

Az orvos hátradőlt a padon. Láthatóan megkönnyebbült. A szökőkutat nézte. Egy arra sétáló beteg ráköszönt, és ő barátságosan biccentett felé.

Most Marson hajolt hozzá.

– Miért tette ezt? Mit akart a Flotta? Semmit sem értek.

– Nem kell értenie. Én sem tudom, mit akarnak. De az biztos, ha megtudják, hogy a gyermekkel valami történt, ráadásul valami szokatlan, többé nem alhatnak nyugodtan. Figyeljen rám. Ne tegyen feljelentést. Se most, se később. Menjenek haza. Figyeljen a fiára. Óvja a kíváncsi szemektől. És ha bármi szokatlant tapasztal, tartsák titokban. A Flotta lecsap a különleges emberekre. Ugye, nem akarja, hogy a fiát elvegyék magától? Nem akarja, hogy baja essék, igaz?

Marson nem akarta. Épp most veszítette el a feleségét. Nem maradt senkije, csak a fia. Vigyázni fog rá.

Kodie Marson élete teljesen átalakult. Kapott támogatást a felesége halála után, de az kevés volt ahhoz, hogy megéljenek belőle. A fiát Gordonnak nevezte el, ezt már akkor elhatározták, mielőtt Lana elment. Nem mertte egyedül hagyni a gyermeket, nem akarta másra bízni. Kodie így otthagyta a munkahelyét, eladta a házat, és egy kisebbet vásárolt maguknak, amelyben tudott nyitni egy saját műhelyt. Szerelő volt. Nagyon jó szerelő. Kevesebb pénzük volt így, de együtt lehettek szinte egész nap.

Kodie-nak már nem éltek a szülei, de a feleségének az édesanyja igen. Ő nem tudott semmit a lánya halálának körülményeiről, sem arról, amit Gordonról mondott az orvos a kórházban. Ő volt az, aki gyakran segített Kodie-nak, és vigyázott a kis Gordonra, aki semmi jelét nem mutatta a születési rendellenességének. Az apja áldotta az eget, hogy ez így van, és remélte, a jövőben sem történik semmi. Így is volt - egy ideig.

Mire a kis Gordon három éves lett, az apja már egészen jól boldogult vele, a háztartással és a munkával is. A nagymama ekkora betegessé vált, s ritkábban tudott jönni. Gordon apja így több időt töltött a fiával. Néha a kiságyba rakta még, amikor nem tudott rá figyelni, nehogy valami baj érje.

Egy este is így tett, amikor a vacsorát készítette el a konyhában. Berakott a rácsos kiságyba néhány megtisztított alkatrészt. Gordon ezekkel szívesebben játszott, mint a rendes játékokkal. Épített belőlük, összekapcsolta őket, órákig képes volt velük foglalkozni. Most azonban félrelökte azokat.

- Gordon megy.

- Nem, ne gyere most, fiam! - felelte az apja. - Szeretnék nyugodtan főzni. Addig játssz!

- Gordon megy.

- Később - felelte az apja, és otthagyta. A gyerek nem sírt. Sosem sírt igazából.

Az apja a konyhában elővette a hozzávalókat. Miközben a krumplit vágta, arra gondolt, hogy milyen hálás azért, hogy a fia teljesen "normálisan" fejlődik. Nagyon vigyázott rá.

Felrakta a fazekat az elektromos tűzhelyre, amikor hangot hallott a háta mögül.

- Apa.

Kodie-val megfordult a világ. A fiára bámult.

- Hogy kerültél ide? Kimásztál?

- Apa.

Felkapta a gyereket, az átölte a nyakát. A szobába mentek.

Gordon nem mászott ki. Kitorpte a kiságy rácsait.

Onnantól kezdve megváltoztak a dolgok. Másnap az apja levitte a fiút a műhelybe. Pár kimustrált kerék állt egymáson. Gordonnak kisebb asztalként is szolgált. Egy falapot rakott a kerekre az

apja, és ő szeretett ott építeni, amíg az apja dolgozott. Kodie pár nagyobb csavart adott a fiának.

– Építs valamit! – kérte. A fiú engedelmeskedett, körbe rakta a csavarokat. Akkor az apja elrakta azokat, és nagyobb vascsöveket adott a gyerekeknek. A kicsi elvette azokat is, és építeni kezdett belőlük.

– Na várj csak! – mondta az apja. Három szerszámosládát vett elő. Hat-nyolc kilósak voltak, mindegyik tele alkatrésszel.

– Építs, Gordon.

– A fiú úgy emelte fel a ládákat, mintha azok műanyag játékok volnának. Apja ámulattal nézte. "Vajon hol lehet a határ?" Egy kisebb motorblokkra esett a pillantása. Lehetetlennek tartotta a dolgot, de elhatározta, próbára teszi a fiát.

– Várjál Gordon! – szólt, és a motorblokkhoz ment. Az hetven kilogrammot nyomhatott. Kodie Marson jó erőben volt, de most nehezen találta meg a fogást a vason. Újra próbálta, de nem tudta megmozdítani. Akkor vette észre, hogy a blokk még rögzítve van egy alsó fémvázhoz. – Várj csak, fiam, hozok egy kulcsot. Addig építs.

A fiókhöz lépett, de nem találta a kulcsot. "Korábban nagyobb volt itt a rend", gondolta, s turkálni kezdett a szerszámok között. A kezébe akadt a megfelelő kulcs, de amikor megfordult, elejtette a kezéből.

A kis Gordon Marson ott állt előtte, kezében egy 150 kilogrammos vasdarabbal. Olyan könnyedén tartotta a levegőben, mint egy műanyag homokozólapátot.

– Apa – mondta a gyerek.

Gordon nem járt iskolába. Az apjával töltötte szinte minden idejét. Nyolcéves volt, amikor elveszítették a nagymamát, aki semmit sem tudott az unokája képességéről. Senki sem tudott semmit. Az apja megértette vele, hogy nem szabad kitudódnia az erejének. Mire a fiú tízéves lett, már pontosan tudta, ezerszer is meghallgatta apjától: El kell kerülni, hogy a Flotta fülébe jusson a képessége.

Nem is vágyott erre. Zárkózott, csendes gyerek volt. Az ereje mindent felülmúlt, de ez nem látszott rajta. A testalkata, ha nem is vékony, de normálisnak volt mondható.

Volt még más is az erején kívül. Gordon nagyon gyors tudott lenni. Gyorsan futott, ha kellett, de minden mást is rendkívül sebesen el tudott végezni. A gyorsasága azonban nem volt olyan egyedülálló, mint az ereje, ráadásul fárasztotta is. Így nem igazán sietett legtöbbször, ha nem volt muszáj.

Nem hiányoztak neki a barátok. Időről időre vizsgát kellett tennie a megfelelő iskolában, és ez nem okozott neki gondot. Könnyen tanult, bár nem igazán érdekelte minden tantárgy. Egy dologban azonban nemcsak kiemelkedő volt, hanem szenvedélyes is. A szerelésben.

Az apjának segített a műhelyében. Legtöbbször autókat javítottak, és Gordon ereje jelentősen megkönnyítette a munkát.

Hamarosan bővíthették a műhelyt. Jól ment nekik, kettőjüknek. Javarészt csak dolgoztak, de boldogok voltak közben.

Aztán kibéreltek egy hangárt, és hajtóműveket javítottak. Gordon képességei itt még nagyobb előnyt jelentettek. Ekkor a fiú ereje már-már természetfelettinek tűnt, miközben továbbra sem látszott semmi különös a testalkatán.

Egyre többen megismerték őket, s tele voltak munkával. Pár év alatt kisebb vagyona tettek szert, de ez nem igazán izgatta őket. Aztán egy napon az apja így szólt.

– Egyszer veszünk egy saját hajót, és bejárjuk a Naprendszert! Mit szólsz?

– Hát persze, apa! – nevetett Gordon. Aztán az apjára nézett, és már nem mosolygott. – Komolyan beszélsz?

Apja nem válaszolt azonnal.

– Tudod, fiam, anyáddal ez volt az álmunk. Egy saját hajó. Bolygóközi utazás. Távoli álmom volt csupán, de amikor tudtuk, hogy jössz, már úgy álmodtunk erről, hogy te is velünk leszel.

– Ezt eddig még sosem mesélted.

– Nem meséltem. Ez nem egy nagy terv volt, tudod. Csak egy álmom. Nem tudom, anyád mennyire gondolta komolyan. De most úgy érzem, ha lát minket valahonnan fentről, és megpillant bennünket a saját hajónkban, nagyon büszke lesz ránk.

– Hát akkor legyen. Sőt, tegyük igazán büszkévé. Menjünk még messzebbre.

– Ezt hogy érted? – az apja furcsán nézett rá.

Gordon komolyan válaszolt.

– Hagyjuk el a Naprendszert.

Az apja felnevetett. Aztán megismételte a fia korábbi kérdését.

– Komolyan beszélsz?

A fia nem válaszolt akkor. Kodie Marson pedig tudta, hogy ez azt jelenti, hogy Gordon nagyon komolyan beszélt.

Gordon apja felkereste egyszer doktor Herbertet. Akkor a fiú már tizenhat éves volt. Nem a kórházban találkoztak. Köszönetet mondott neki azért, amit tett, és elmesélte, milyen ereje lett a fiának.

– Gondoltam, hogy így lesz, bár nem voltam biztos benne – mondta az orvos. – Tudnia kell, hogy ami az ön fiával történt, az egyfajta mutáció. A normálistól eltérően fejlődött, de ezek a tulajdonságok vagy képességek nem mindig kerülnek a felszínre. Ha azonban elkezdi használni, fejlődhetnek. Ha a fia most nagyon erős, számíthat rá, hogy hamarosan szuper-erős lesz. Ennek akár örülhetne is, de ne tegye. Ez a dolog veszélyes, nagyon veszélyes. Senki nem tudhatja meg. Soha.

– Tudom – felelte Kodie. – Nem fog kiderülni. Gordon tisztában van ezzel. És én vigyázok rá.

Az orvosnak derűs mosoly jelent meg az arcán.

– Vigyáz rá? Az jó. De hamarosan eljön majd az idő, amikor a fia fog vigyázni magára.

De nem így történt. Hazafelé ugyanis Kodie Marson autóbalesetben vesztette életét.

Gordon úgy érezte, mindennek vége az apja halálával. Nem tudta, mit kezdjen magával. El akart bújni a világ elől. Volt pénze, s apja temetése után hónapokig bezárkózott a házukba. A műhelyt is bezárta.

Aztán, egy idő után arra gondolt, ha az anyja valóban látja őket odafentről, akkor most már ketten figyelik őt. Valamit kezdeni akart magával. Pontosan tudta már, mire vágyik, de nem tudott tovább otthon maradni. Eladta a műhelyt, a hangárt, és egy kisebb lakást vett a 612-es műholdon. Munkát vállalt egy nagyobb vállalatnál szerelőként. Gondosan ügyelt rá, hogy ne derüljön ki semmilyen képessége. Közönséges szerelő volt, semmi több.

Pár év múlva vett egy hajót. Megszerezte az engedélyeket, letette a szükséges vizsgákat. Aztán kisebb utazásokat tett az űrben. Néha napokat töltött odakint. A hajója olyan volt, mint ő maga. Többre volt képes, mint ami látszott rajta. Nagyobb távolságokat tett meg, és gyorsabban, mint a Flotta hajói. Ez örömet okozott neki.

Hogy a Naprendszer hogyan fogja elhagyni, azt még tudta. De biztos volt benne, hogy megteszi.

Rövid ideig repültek, s a Földtől nem messze egy nagyobb műhold mellett állították meg a hajót. Hála Robert mesterkedésének, az Isten sem találhatta meg itt őket. A hajó bemérhetetlen volt.

Telma nem bánta, hogy egy időre megpihenhettek. Próbálta végiggondolni a történeteket, de aztán rájött, hogy teljesen másra vágyik. Egy pohár viszkít öntött magának, és elnyúlt a heverőn a központi teremben. Robert természetesen evett.

– Lazítsunk egy kicsit – mondta a férfi. – Ránk fér a pihenés. – Az órájára nézett. – Tizenkét óra múlva indulnunk kell.

Telma nem kérdezte, hová. Ezek után már bármit el tudott képzelni. De nem akart most semmit sem elképzelni. Kivett egy szálat az asztalon heverő cigarettás dobozból. Robert készségesen adott neki tüzet.

Martha az ablaknál állt, és gondolkodott. Tudta, hogy soha többé nem mehet vissza a Flottához, és tisztában volt azzal is, mi történik, ha rátalálnak. De valahogyan ez nem riasztotta meg. Ellenkezőleg. Úgy érezte, már régóta erre vágyott. Még nem tudta, hogyan fognak eljutni az Eeva-ra, mégis azt érezte, most kezdődik az a kaland, amire már régóta vágyott. A fenébe a Flottával! Körülnézett, s az eszébe jutott Gordon. És amikor az eszébe jutott, csak azt a hatalmas ütést látta, amivel a férfi leterítette a Flotta ügynökét.

Gordont az egyik kabinban találta meg. Nyitva volt az ajtó, de Martha kopogott.

– Helló. Nem zavarok?

– Dehogya – felelte Gordon.

Martha belépett.

– Leülhetek?

– Nem kell mindent megkérdezni – nevetett a férfi. – Ez nem az én hajóm.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. Úgy értem, ez most már mindannyiunk hajója. Mármint, egy csapat vagyunk.

– Hát, tulajdonképpen igen.

Kis csend után Martha feltette a kérdést, ami már egy ideje foglalkoztatta.

– Mondd csak, hogyan tudtad egyetlen ütéssel leteríteni a Flotta ügynökét?

Gordon megvonta a vállát.

– Hát, szerencsém volt? Jókor találtam el, jó helyen. Az az ügynök nem éppen volt a helyzet magaslatán.

– Az az ügynök a Flotta egy kiemelt embere volt. De a te ütésed elől nem tudott kitérni.

– A meglepetés ereje? – kérdezte Gordon.

– Nemcsak a meglepetésnek volt ereje. Az ütésnek is. Az az ügynök kirepült a hajóból.

Gordon nem szólt semmit. Martha is hallgatott. Aztán így szólt.

– Nos, ne feszegessük a témát. Csak gratulálni akartam a szép ütéshez.

Gordon bólintott. A lány pillantása a férfi kezében lévő tabletra tévedt.

– Mit olvasol?

– Semmi különös. Műszaki dolgok.

– Miről?

– Hajtóművekről.

– Azt gondoltam, te mindent tudsz a hajtóművekről.

– A régiekről igen – felelte a fiú. – De az újabb modellek mások. Egy jó szerelő mindig tanul.

– Be fogod tudni szerelni? – kérdezte a lány.

– Meglátjuk! – felelte Gordon. – Megteszem, amit tudok.

– Akkor nem is zavarok. Tanulmányozd csak az irodalmat. Valami azt súgja, nagy szükségünk lesz a tudásodra.

Gordon mosolyogva bólintott, és ez jó kedvre derítette Marthát. Miközben a folyosón sétált vissza a központi terembe, rájött, hogy tetszik neki a férfi, és ettől egészen zavarba jött.